

JUNI 2015

HET MAGAZINE VOOR [OUD]LEDEN VAN HET REGIMENT EN 42 BATALJON LIMBURGSE JAGERS | OPGERICHT 23.11.1813

DE LIMBURGSE JAGER

*Menno van Coehoorn
Trophee*

Allied Spirit

Margriet Bataljon

COLUMNS

- 03** voorwoord regimentscommandant
- 51** nawoord voorzitter

TRADITIE

- 05** Eens een goose, altijd een goose?

OP OEFENING

- 07** A-CIE Granaten en heidebranden: Bergen Hohne.
- 23** Spannende battle tussen 42 BLJ en het 17e.

OP MISSIE

- 11** B-CIE Force protection in Mali
- 12** B-CIE Big ears, little mouth!

NVHR

- 15** C-CIE De eagle raad
- 17** C-CIE Memorial day
- 20** D-CIE Een mooie kans
- 26** Diner de corps
- 28** Allied Spirit
- 49** De vaandelwacht

WEDSTRIJD

- 24** D-CIE Mortieristen winnen Menno van Coehoorn.

TOEN EN NU

- 32** Werken als groepscommandant.

HISTORISCH

- 36** Mobilisatie en inval in de zuidoosthoek van Zuid-Limburg.

HOBBY

- 40** Schietsport

VETERANEN

- 43** "Margrieten" voor de laatste keer bijeen.
- 46** Veteraan, je zult het maar zijn ... of niet.

50 BESTUUR EN AFDELINGEN

“EEN TROTSE COMMANDANT, DAT BEN IK ZEKER.”

LUITENANT-KOLONEL JANSEN HEEFT EEN GOED GEVULDE AGENDA DOOR ZIJN FUNCTIES ALS REGIMENTEN- EN BATALJONS-COMMANDANT. VELE HERDENKINGEN, BEZOeken AAN WEDSTRIJDEN VAN HET BATALJON EN ANDERE FORMALITEITEN VORMEN EEN DAGELIJKSE BEZIGHEID VAN DE COMMANDANT. IN ALLE HECTIEK HEEFT HIJ GELUKKIG NOG EEN GAATJE IN ZIJN AGENDA KUNNEN VINDEN OM EEN VOORWOORD VOOR DE VERNIEUWDE LIMBURGSE JAGER TE SCHRIJVEN.

Tekst | Luitenant-Kolonel P.T.H.R. Jansen

NIUW UITERLIJK

Zoals u waarschijnlijk niet ontgaan is, heeft deze editie van De Limburgse Jager een nieuw uiterlijk. De samenwerking met uitgeverij Greenpaper Association is helaas beëindigd, en het is dan ook de schone taak om de bekende kwaliteit van dit magazine te waarborgen. Aan de inhoud zal het zeker niet liggen.

TRADITIES

Allereerst wil ik mijn excuses aanbieden dat het 62e Diner de Corps voor (oud-)officieren verplaatst moest worden door de internationale oefening Allied Spirit. Hierdoor konden helaas niet alle genodigden aanwezig zijn. Bijzonder aan deze gebeurtenis in het Limburgse Sevenum was de alternatieve herdenking voor de gevallen Limburgse Jagers. Deze vond, door sluiting van de kazerne, niet plaats bij het monument in Weert. Ik hoop dat het nieuwe monument inclusief de historische verzameling op de kazerne in Oirschot klaar zijn voor 1 juli volgend jaar, zodat we dan daar de herdenking kunnen houden. Een andere bijzonderheid van het afgelopen Diner de Corps was dat Ger Hermans Limburgse Jager van Verdienste werd. Ook hebben we op 26 april jl. samen met burgemeester Scholten het schilderij Frederik Hendrik, dat tot dusverre deel uit maakte van onze Regimentsverzameling,

overgedragen aan de gemeente Venlo en onthuld in het voormalig gemeentehuis van Blerick. Naast deze regimentsactiviteiten zijn we het afgelopen jaar ook weer veel bezig geweest met herdenkingen, zoals die op 4 en 10 mei, en de internationale herdenking in Margraten. Tevens hebben we inmiddels ook de nodige aandacht besteed aan de Slag bij Waterloo, die nu 200 jaar geleden plaats heeft gehad. De slag waar onze stamregimenten, 2e en 7e Bataljons van Linie vooraan in het gevecht stonden.

TROTS

Een trotse commandant, dat ben ik zeker. Na de goede resultaten vorig jaar bij de Luitenant-generaal Bartelsbeker en het winnen van de Zilveren Kijker en Zilveren Gill, vielen ook de mortieristen van de D-cie in de prijzen. De mannen én vrouw schoten volle bak tijdens de Menno van Coehoorn en sleepten hiermee de eerste prijs binnen. Ik was die dag waarschijnlijk de meest gespannen persoon op het terrein, maar had ik wel het volste vertrouwen in onze jagers. Daarnaast wil ik ook een speciaal woord van dank uitspreken voor de mannen achter de website (www.limburgsejagers.nl). Dankzij hun vrijwillige inspanningen ziet de website er steeds beter uit en maakt men actief gebruik van de website en sociale media. >>

US-Dutch Cooperation

MOTTO

Ik ben mij er van bewust dat dit onderwerp wellicht stof op doet waaien, maar ik zou graag een ontwikkeling willen zien in het motto van de Limburgse Jagers; 'Niet beter, wel anders'. Met de toelichting dat leden van het regiment zich niet verheven voelen boven anderen, maar zich wel van anderen onderscheiden, is dit een acceptabel motto. Je moet altijd streven om beter te zijn en 'anders' zijn we inderdaad. Echter, zonder deze opheldering past het motto niet bij de actief dienende Limburgse Jager. Ik ben daarom op zoek naar een nieuw,

kort en krachtig motto dat past bij de rijke 200 jaar geschiedenis van ons Regiment en nodig U, als lezer, uit om met mij mee te denken en met ideeën te komen.

TOT SLOT

Op de kazerne zelf zitten we in een hectische periode door de overgang van 13 MECHBRIG naar 13 LTBRIG. Ondanks dat het onduidelijk is of we alle materieel op tijd krijgen, is toch het merendeel van de Limburgse Jagers op uitzending geweest of gaat dat in de nabije toekomst doen. Er zijn nog steeds vraagtekens over de toe-

komst, maar we zitten als bataljon zeker niet stil. Als trotse regiments- en bataljonscommandant kan ik stellen dat we de oefeningen op de rol hebben en er nog de nodige happenings van het Regiment op het programma hebben staan. Ik hoop u allen daar ook te mogen begroeten en wens u veel leesplezier met deze vernieuwde Limburgse Jager.

IN MEMORIAM, WIJ GEDENKEN

Sld B.J.M. Warmerdam, Lkol J.L.B. Bindels | Depot RLJ
Sld L. Renting | 2-6 RI, Sld A.J. Gijzen | 5-11 RI
Sld G.J.J. de Jong | 2-6 RI, Lkol Aalm C.J. van der Voort | 42 BLJ

En allen, waarvan het overlijden niet aan ons bekend is gesteld.

EENS EEN GOOSE, ALTIJD EEN GOOSE?

Tekst | Sgt1 C.C. (Colin) Bok

MIJN NAAM IS ALBERT-JAN BOSCH EN IN JANUARI 1986 MOEST IK OPKOMEN VOOR MIJN NUMMER, ZOALS WE DAT TOEN ZEIDEN. MIJN AMO HEB IK GEDAAN IN DE KROMHOUT KAZERNE TE UTRECHT, GEVOLGD DOOR DE OPLEIDING ALS EWS-MONTEUR BIJ DE OCTD-D OP DE DUMOULIN-KAZERNE TE SOESTERBERG. TOEN IK MIJN DIENSTORDERS MOEST GAAN OPHALEN, KREEG IK TE HOREN DAT IK BIJ 42 BLJ A-CIE ZOU KOMEN TE ZITTEN EN HIER VOOR MOEST IK NAAR SEEDORF.

Zo gauw ik wist waar BLJ voor stond, was ik trots. Want wat is er mooier dan een Maastrichtenaar die mag dienen bij het Bataljon Limburgse Jagers? Die gedachte maakte dat ik het door mij omgeruilde RLJ-embleem voor het OCTD-embleem met trots ben gaan dragen.

Als EWS-monteur behoorden de toren, incl. het 25mm Oerlikon-kanon, de rookpotten en de opbergruimte voor de Carl Gustav tot mijn onderhoudsdomein. De rustigste periode was voor mij als de compagnie op oefening was, omdat de toren dan niet of nauwelijks gebruikt kon en mocht worden. Dit was in verband met het zogenaamd 'oorlog inzetbaar zijn van de toren'. Als de compagnie op schietoefening ging, dan hadden we wel werk te doen. Als een kanon of Coax problemen vertoonde, was het even aanpopen om te zorgen dat het probleem snel en efficiënt werd opgelost.

Natuurlijk was het af en toe ook afzien, maar nu, na zoveel jaren, valt het allemaal mee.

In februari 1987 ben ik afgezwaaid en kon ik me kon gaan focussen op een baan en het thuisfront. Op een zaterdag gingen mijn vrouw en ik winkelen in Roermond. En wat stond daar toen op het Munsterplein? Het toenmalig FKLJ, ze speelden net onze RLJ-mars. Kippenvet kreeg ik ervan. Ik kreeg het gewoon warm, alsof ik thuis kwam. In al die jaren bleef het RLJ steeds in gedachten. En zag ik militairen, dan ging mijn blik meteen naar het embleem op de baret.

In het jaar 2000 was er een reünie in Ble- rick. Vanaf het moment dat we de auto hadden geparkeerd op een door een LJ-er aangewezen plaats begon het te kriebelen. Ik hoor mijn vrouw nog steeds zeggen: "Loop eens wat rustiger. We hoeven de trein niet te halen." Ja, ik begon steeds harder te lopen. Het was een mooie dag, maar helaas geen bekenden gezien. Wel stond een YPR van "mijn" compagnie op het terrein opgesteld. Hup... Daar was weer dat kippenvet gevoel. Die dag leerde en ontdekte ik dat de Limburgse Jagers meer waren en zijn dan het 42 BLJ. Ook heeft de reünie er toe bijgedragen dat de Limburgse Jagers nu via internet te vinden zijn. Met een pagina op mijn eigen homepage ben ik toen begonnen met iets te maken over en van het RLJ. Het doel was puur en alleen om mijn maatjes uit de periode 1986/1987 terug te vinden. Dat ik hierdoor binnen korte tijd diverse Limburgse Jagers digitaal op bezoek ging krijgen had ik wel verwacht. Maar tevens viel mij het daarnaast tegen dat ik geen enkel lichtingsmaatje had ont-

moet. Het mooiste moment in het begin was de mail van de Lkol Nico Vroom. Hij wilde graag in contact komen met de websitemasters die al bezig waren om op hun eigen website iets te doen met/voor het RLJ. Die samenwerking tussen de Overste Vroom en mijn persoon heeft geleid tot dat wat de website www.limburgsejagers.nl vandaag de dag is. In de beginjaren werden er door mij vele uren per dag in de website gestoken. Nachten met maar twee uur slaap waren meer standaard dan uitzondering. En de volgende dag gewoon weer acht uur bij mijn baas werken. Echt gekkenwerk, maar de complimenten van de bezoekers inspireerden mij steeds weer opnieuw. En natuurlijk wilde ik ook aan de wensen van de Overste Vroom voldoen voor wat betreft de inhoud van de website.

En wat is als "gewone" Limburgse Jager mooier dan je oud-kapitein weer te mogen ontmoeten? Inderdaad, "mijn" kapitein J. Cloin was in 2001 de Commandant van het Regiment Limburgse Jagers. Ik heb hem toen weer voor het eerst ontmoet de zaterdag na het Diner de Corps 2001. Dat was KICKEN: De LJ Albert-Jan omringd door een aantal officieren én zijn oud-kapitein.

Sinds 2006 ben ik tekenaar in de wegebouw en hou ik mij vooral bezig met >>

het uittekenen van de portalen die over de weg staan. Als ontwerper is het bijna altijd rennen of zelfs gewoon hard rennen. En na zulke dagen is de energie ver te zoeken. In het begin deed ik nog veel in de middagpauze, maar dat werd steeds minder. Gelukkig werd ik al een tijdje ondersteund door Chris van Straaten en Arie van Dijke, ook oud-LJ'ers. Zij wilden de website totaal onder hun hoede nemen toen ik aangaf dat ik het niet meer kon bolwerken. Sinds een paar jaren ben ik dan ook geen actief lid van het websiteteam meer.

Ondanks dat wij altijd voor het gehele Regiment bezig zijn en waren, heb ik vaak genoeg gezegd; "Ik ben een Limburgse Jager, maar bovenal ben ik een Goose." Sommigen noemden me zelfs Moeder-Goose. Op 26 oktober 2014, na vele jaren van wikken en wegen, heb ik de band met "mijn" compagnie onuitwisbaar

gemaakt. "Mijn" Ganzen vliegen nu dagelijks met mij mee op mijn rechter schouder dankzij een hele mooie tattoo. Het is bijna overbodig om te melden dat toen alleen de contouren nog maar op mijn schouder stonden, er tranen van ontroering over mijn wangen liepen: Eindelijk, na het zoveel jaar gewenst te hebben, ben ik verenigd met mijn Ganzen.

Zo, dit was in Ganzen-vlucht wie ik ben, wat mijn band is met het RLJ en waarom ik na zoveel jaren toch besloten heb om DIE tattoo te nemen.

Met de oprechte Limburgse Jagers groet,
De LJ-er bd Albert-Jan Bosch

★ LJI BART' GIJSBERS

"Ik werk alweer twee jaar bij het Bataljon Limburgse Jagers en ben erg tevreden met mijn functie als PIO 1. Hierbij ga je vooruit de club om het peloton de juiste weg te leiden. Zo ben ik dus constant bezig met het uitzoeken van de route. Het leuke hieraan is dat je geen leidinggevende bent, maar toch wel verantwoordelijk bent dat het peloton niet verkeerd loopt. Ik vind het fysieke en praktijkgerichte aspect van werken bij Defensie erg leuk. Ik heb hier voor de MBO-opleiding 'Handel en Marketing' gedaan en vier jaar in een winkel gewerkt, maar dit was toch niet wat ik echt wilde. Samen met een vriend besloten we om het leger in te gaan. Tijdens de opleiding tot Luchtmobiel moest ik helaas geblesseerd uitvallen, en na mijn revalidatie in Oirschot kwam ik bij 42 BLJ terecht. Een nadeel zijn de onregelmatige werktijden, al heeft vooral het thuisfront hier last van. Ikzelf heb hier voor gekozen toen ik besloot militair te worden. In de toekomst hoop ik een functie te hebben bij het 'zware wapen peloton' en uiteindelijk op te klimmen tot korporaal of sergeant. Mijn schoonvader werkt ook in het leger, en ik hoop net als hem hier langere tijd rond te kunnen lopen."

GRANATEN EN HEIDEBRANDEN: EEN ROKERIGE OEFENING IN BERGEN HOHNE

Tekst | Tlnt L.L.P. (Laurens) Pennartz

ONDANKS DE GOEDE WEERSVOORSPELLING VOOR BERGEN HOHNE IN WEEK 13 REGENDE HET GEDURENDE 4 DAGEN VOLOP MET 5.56MM, 7.62MM EN 40MM. OOK WERD DE STRAKBLAUWE LUCHT ALSNOG IN DE WOLKEN GEZET DOOR DE NODIGE AANTALLEN ROOKGRANATEN EN HEIDEBRANDEN. KORTOM, DE A 'GANZEN' COMPAGNIE WAS OP SOB EN LIET GEEN MINUUT ONBESCHOTEN.

Uiteraard waren de Ganzen niet alleen. Zij werden vergezeld door de Eagles en Panthers van de Charlie en Delta Compagnie van het Bataljon Limburgse Jagers. Het artikel wordt echter geschreven vanuit een Ganzenperspectief. De maandag stond zoals altijd in het teken van de heen verplaatsing en de nodige schietbaanverkenning. De klapschijven werden geïnstrueerd en zo ook de personen die op de knoppen duwden vanuit een goed verwarmde toren.

DINSDAG VUUR EN BEWEGING

Dinsdag ving het feest aan met op de welbekende Baan 9 vuur en beweging door tweemaal een peloton CV90's. Door uitgestegen personeel werd met de Mag geschoten. Op Baan 8c (loopgravenstelsel

met in de diepte een grote open vlakte) doorliepen groepen de contactdrills tot en met niveau II. De hei had al enige dagen zon gevangen en had een dergelijke condi-

“Het ‘vuren vrij’ werd meerdere malen ingetrokken vanwege brandjes.”

tie bereikt waardoor de tracers, afkomstig van de minimi, bloedheet werden ontvangen. Niet alleen was er nu vuur en beweging vanaf de schietpunten, maar ook in het voorterrein. Uiteraard werd de oefening

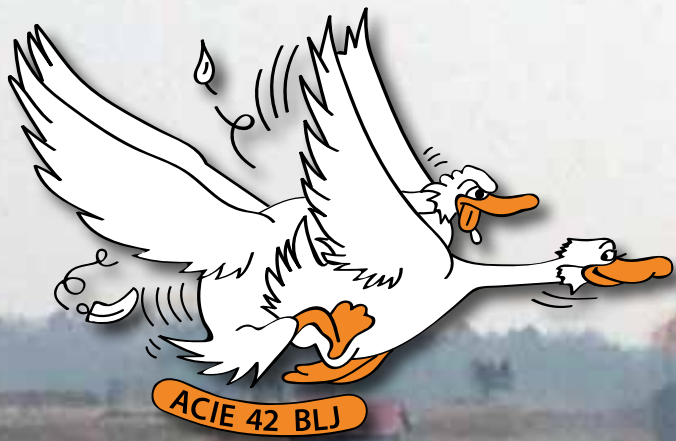
hiervoor niet stilgelegd, maar schoten de Ganzen door terwijl het vuur gecontroleerd uitbrandde. Veiligheid boven alles. De avond werd benut door het avondschietsen waarbij gebruik werd gemaakt van zowel nachtzichtapparatuur als pyrotechnische middelen (smoelie's) om het slagveld mee te verlichten.

WOENSDAG COMBI-SCHIETEN

De woensdag stond in het teken van gecombineerd schieten (voertuigen in combinatie met personeel te voet). Beeldmateriaal hiervan is te vinden op de BLJ Facebookpagina. Op Baan 12 LFX werden, zoals gewoonlijk, natte voetjes gehaald door uitgestegen personeel in een poging de vijand te omtrekken via wegen die later een moeras bleken te zijn. Aangezien Ganzen kunnen lopen, zwemmen en vliegen was dit allemaal geen probleem en werd de vijand alsnog geperforeerd en verslagen.

DONDERDAG BRAND-BRAND

Op de donderdag werd er wederom gecombineerd geschoten, echter werd >>

“Daar komen de Brand-Ganzen.”

aan bewegende doelen en de geluidseffecten die daarmee gepaard gingen. Tijdens een verplaatsing door een corridor werden verschillende groepen geconfronteerd met een vijandoverval (personeel, voertuigen en helikopters) waardoor zij al tunnelend achterwaarts zijn gegaan. Gepaard met een degelijke portie vuur en rook gaf dit een mooi effect op de baan, maar nog belangrijker, werd de vijand voldoende onderdrukt voor een veilige aftocht. Op deze manier werd de SOB tot het laatste moment nuttig ingevuld.

CURRYWURST

Niet alleen het munitieverbruik van die week lag hoog, ook de consumptie van broodjes currywurst bereikte een recordaantal. Nog opmerkelijker was dat voor het eerst sinds tijden het bereiden personeel eerder thuis was dan de uitgestegen collega's. Er wordt voor alle betrokken Limburgse Jagers gesproken als wordt gezegd dat dit wederom een geslaagde SOB was.

het 'vuren vrij' meerdere malen ingetrokken vanwege brandjes elders op de banen. Niet elke brand is geschikt om gecontroleerd uit te laten branden. Jammer, maar helaas. Gelukkig ondervond het Magschieten hier geen problemen van en werden er alsnog voldoende treffers geboekt op Baan 4A. Het voertuigpersoneel hield zich die

middag en avond bezig met het voorbereiden van de terugreis. Uitgestegen personeel had nog één schietdag te gaan.

VRIJDAG DISNEYLAND

Vrijdagochtend werd er 'getunneld' op Baan 22, ook wel het 'Disneyland' van de SOB genoemd vanwege de veelzijdigheid

★ L1 DANIEL SNIJDERS

"Ik ben GLA - Spotter bij de A-compagnie en wil u graag meenemen op mijn weg van burger naar militair. Ik wilde altijd al militair worden, maar met mijn leeftijd van 16 jaar was dit nog niet mogelijk. Ik heb een jaar MBO-4 Sport & bewegen gedaan en ben op mijn 17e begonnen met de VeVa, Grondoptreden Niveau 2. Na het behalen van mijn diploma begon ik aan de verkorte 'manoeuvre functie

opleiding'. Hier werd ik opgeleid om te voldoen aan elementaire vaardigheden die een infanterist dient te beheersen. Na deze opleiding begon ik aan de pantserinfanterie functieopleiding, waar ik leerde hoe het leven en werken gaat binnen het Bataljon Limburgse Jagers. In oktober 2013 ben ik geplaatst bij de A-compagnie en kreeg ik de functie tot langeafstand schutter toegewezen. Ik ben blij dat we binnen de A-Compagnie vrij vaak de kans krijgen om ons te bewijzen op schietdagen, zoals het schieten voor de US-badge en pas geleden de Minimi scherpschutterstest. Momenteel zijn we met onze eenheid druk bezig ons voor te bereiden op de Generaal Bartelsbeker. Nu we als Brigade gaan omvormen naar gemotoriseerd, hoop ik een functie binnen de Sla groep te bemachtigen, om daarna in een vervolgfunctie leidinggevend Korporaal te worden. Mijn uiteindelijke doel is naar de KMS te kunnen gaan, om ooit als onderofficier binnen 42 bataljon Limburgse Jagers terug te keren."

FORCE PROTECTION IN MALI

Tekst | Elnt R.J. (Raimond) van Engelen, commandant Force Protection peloton CLAS

NA EEN GEDEGEN VOORBEREIDING IS OP 4 JANUARI JL EEN SAMENGESTELD PELOTON VAN DE B 'BULLDOG' COMPAGNIE VERTROKKEN VOOR RUIM VIJFTIEN WEKEN INZET IN MALI. IN DIT ARTIKEL BLIKT ELNT VAN ENGELEN, COMMANDANT FORCE PROTECTION PELOTON CLAS, VAN DE B-CIE TERUG OP ZIJN MISSIE.

Elnt van Engelen (B-cie): "De Limburgse Jagers worden in Mali ingezet als Force Protection van het kamp en andere Nederlandse eenheden. Dit houdt in dat we verantwoordelijk zijn voor de veiligheid van Kamp Castor en de directe omgeving. Een tweede taak is het beveiligen van andere eenheden die aanvullende bescherming vragen wanneer ze buiten het kamp opereren.

TAKEN

Bij aankomst in Gao werden we warm ontvangen door onze collega Limburgse Jagers. Zij hadden in hun rotatie een solide basis voor de uitvoering van taken gelegd waarop wij direct konden doorbouwen. Na een gedegen overdracht van een week namen de 'Bulldogs' de taken en

verantwoordelijkheden over. Voor sommigen is het draaien van wachtdiensten wennen. Pantserinfanteristen zijn immers gewend om met kinetisch enthousiasme, door sommigen gekarakteriseerd als "wild schreeuwend", voorwaarts te gaan. Gelukkig bieden de schietdagen en patrouilles in de omgeving van Gao een welkome afwisseling. De professionaliteit en prettige omgang heeft gedurende de uitzending veel complimenten van andere Nederlandse eenheden opgeleverd.

HET LEVEN OP DE COMPOUND

Op Kamp Castor heeft 42BLJ zijn eigen plekje gecreëerd; "WP6". In deze afgeschermdede oase op het kamp kan het personeel tussen de diensten door ontspannen en een boek lezen in korte broek en

slippers. De temperaturen in januari waren met 25 graden nog aangenaam te noemen, maar het werd snel heter. Op dit moment, halverwege april, stijgt het kwik al boven de 40 graden. Met alle klimatologische ongemakken is "WP6" een goede afwisseling op de werkomstandigheden en zorgt

dat de Bulldogs aansluitend weer fris aan het werk kunnen. Op WP6 worden ook alle verjaardagen en andere saamhorigheidsmomenten van de Limburgse Jagers gevierd. Voor de B-cie zit de uitzending in Mali er na twee lichteningen inmiddels op. 7 april zijn de collega's van de A compagnie gearriveerd. Zij brengen een frisse dosis enthousiasme naar Gao en omgeving en kunnen uitzien naar een goede tijd op Kamp Castor."

Ook uit de D-cie zijn er meerdere personen uitgezonden geweest naar Mali. Sld1 Knop vertelt hierover:

"Wij zaten van begin september tot halverwege januari in Mali. Onze dagelijkse bezigheden bestonden uit het bemannen van de wachtposten, ops en de voorpost, het leveren van Force Protection (FP) en patrouille rijden om kamp Castor en in de stad Gao. Daarnaast werd er natuurlijk ook stil gestaan bij verschillende feestdagen: tijdens Sinterklaas was er iemand verkleed als de Sint en hield de D-cie onderling een surprise-avond. Ook de Kerst en Oud en Nieuw zijn uitbundig gevierd, en verjaardagen werden ook niet over het hoofd gezien. Hiervoor hadden wij een Malinees mes gekocht dat traditioneel bij elke verjaardag wordt gebruikt om de taart aan te snijden. Dit mes is ook doorgegeven aan de nieuwe lichtening FP.

Het was voor velen van ons de eerste uitzending, en het is goed bevallen. Ondanks de onregelmatige werktijden was de sfeer tussen groepen en pelotons er goed. Wat mij het meest is bijgebleven zijn de armoede en leefomstandigheden in Mali. Door dat te ervaren merk je dat je met weinig toch ook heel tevreden kunt zijn.

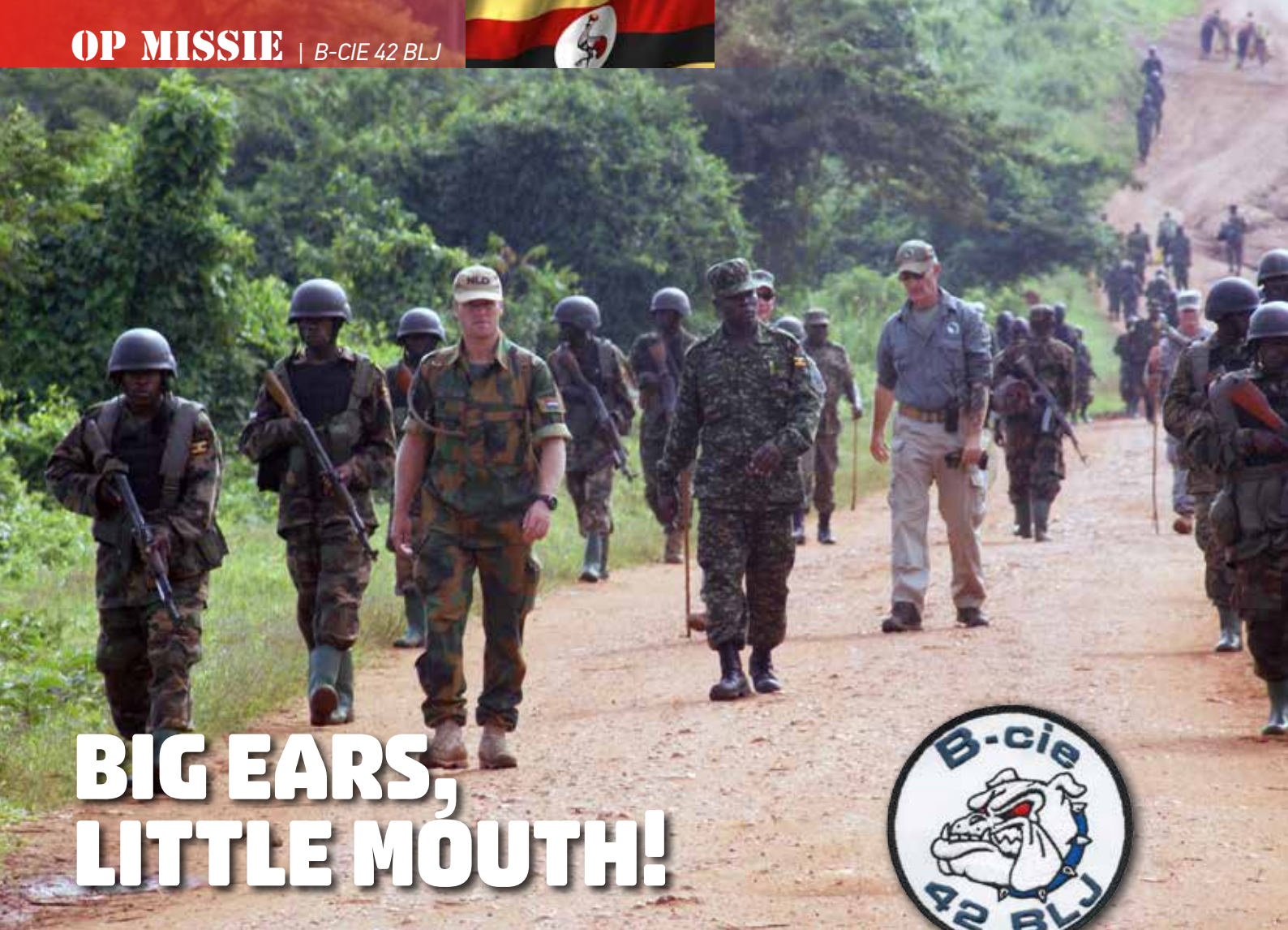
TRIVIA

- Bijna 30.000 manuren wachtdienst gedraaid
- 30 keer andere eenheden ondersteund
- Drie keer in verhoogde paraatheid
- 7 km concertina gelegd
- Twee ezels en 1 hond van het kamp verjaagd

★ SGT1 DANIEL SIRKEN

"In december 2014 ben ik geland bij de B-Cie van 42 BLJ. Hiervoor heb ik zeven jaar bij het 17e gediend als 25 mm schutter, 40 mm schutter en als korporaal plaatsvervanger. Inmiddels ben ik aan de slag als startend groepscommandant na het succesvol afronden van de KMS en VTO Infanterie. Het is voor mij dus een compleet frisse start bij een nieuw pantserinfanteriebataljon, gevuld met (nog) onbekend personeel en andere tradities. De compagnie raakt langzaam weer gevuld met pelotons die terugkomen van uitzending, en nu ook het peloton waar ik bij geplaatst ben terug in Nederland is, kan voor mij het echte werk daadwerkelijk beginnen. Ik kijk er naar uit om geheel op te werken naar 'operationeel gereed' met mijn peloton. Ook ben ik uiterst gemotiveerd om mijn groep te vormen naar mijn maatstaven. Verder ben ik erg benieuwd wat de reorganisatie van gemechaniseerd naar gemotoriseerd met zich mee zal brengen."

BIG EARS, LITTLE MOUTH!

Tekst | Elnt D.J.H. (Dirk) Neefs

“U GAAT OP UITZENDING, NIET NAAR MALI, U GAAT NAAR OEGANDA VOOR EEN ACOTA MISSIE. U VOLDOET AAN DE FUNCTIE-EISEN EN WIJ HEBBEN DE OPDRACHT OM PERSONEEL TE LEVEREN”. MET DAT BERICHT BEGON VOOR DRIE KADERLEDEN VAN DE BRAVO “BULLDOG” COMPAGNIE HET AFRIKAANSE AVONTUUR.

Het zeskoppige team bestaande uit een senior in de rang van majoor, een eerste-luitenant, een sergeant-majoor, een sgt1 AMV en twee ervaren sgt1's, zou voor bijna zeven weken bijdrage leveren aan het *African Contingency Operations Training and Assistance* programma in Oeganda. Dit programma is een inspanning van het *US Department of State* in meer dan twintig Afrikaanse landen waarbij Amerikaanse contractors, aangevuld met militairen uit onder andere Frankrijk, Groot Brittannië en Nederland, zich inzetten voor een missie gerichte gevechtsopleiding.

START MISSIE

Onze missie begon met een briefing door de country manager van het ACOTA programma in Oeganda. Het werk hield in

dat we de Oegandese instructeurs gingen begeleiden in het beter maken van de UPDF (Ugandan Peoples Defence Force). Dit gebeurt op zeven stations met elk een eigen infanterietaak/BGT, waar elke com-

“Een gemiddelde Oegandees van 25 heeft ogen van een man van 50.”

pagnie drie dagen lessen, een LFX dan wel FTX doorloopt. Hij besloot zijn uur durende briefing met het advies “Big Ears Little Mouth”. Hiermee bedoelde de voormalige

bataljonscommandant van een ranger bataljon dat we onze zintuigen eerst goed moesten gebruiken alvorens we oordeelden en handelden. Woorden die pas tegen het eind van de missie zijn ware betekenis prijs gaven en waar ik in de loop van dit verslag verder op terug kom.

OGEN EN SCHIETEN

“LINGA - PIGA” of te wel *aim and shoot* was de eerste vreemde confrontatie met de Oegandees van de UPDF. Een peloton AK schutters op linie die verrassend vaak vijf meter voor hun in de grond schoten. Een flinke domper om dit te zien na 4 weken training, echter, al snel begon het beseft hoe het in Afrika werkt. Kijkend langs de militairen van de UPDF waren er geen brillen te bekennen, het voedsel is amper vitaminerijk en zonnebrillen doen ze niet aan. Een gemiddelde Oegandees van 25 heeft ogen van een man van 50. Om nog maar te zwijgen over alle andere kwalen en ziekten die Afrika rijk is. Dus als westerse trainer kun je je opwinden over hun niveau 1, maar als ze het doel niet zien, zullen ze niet raak schieten. Om frustratie te voorkomen

en een nuttige bijdrage te leveren aan de training is het verstandig om de focus te verleggen naar het leiderschap. Hier valt immers wel veel vooruitgang te behalen.

DE ONDEROFFICIER

De Oegandese onderofficier bestaat eigenlijk niet. Ze hebben geen onderofficierenkorps zoals wij dat kennen. Het dragen van een streep betekent vaak niet meer dan het hebben van meer ervaring en meer loon. Onze taak was het laten inzien wat de taken van een groepscommandant (gpc), opvolgend pelotonscommandant (opc) en compagnie sergeant-majoor (csm) waren en hoe eenheid hier effectiever van werd. De reden voor het ontbreken van een effectief onderofficierenkorps is de angst

binnen de UPDF voor een scheve machtsverhouding. Een officiersrang is of was vaak stamgebonden en hierdoor dus een afspiegeling van de maatschappij. Het verkrijgen van een goed onderofficierenkorps is dus een cultureel probleem wat niet van de één op andere dag is opgelost.

DE OFFICIER

De officieren staan aan het roer van de UPDF en zijn over het algemeen positief opgevallen en naar Afrikaanse maatstaven kundig bevonden. Dit is niet vreemd want menig kapitein of majoor heeft al in de Centraal Afrikaanse republiek achter de *Lord Resistance Army (LRA)* van Joseph Koni aan gezeten, dan wel inzet geleverd in Congo of deelgenomen aan

een voorgaande *battlegroup* in Somalië. Ze zijn bekend met het vijf paragrafen bevel; operatie schetsen, maquettes, westerse radio telefonie procedures en de verscheidene het infanterietaken/BGT'n. Dit niveau is echter basaal en behoeft verdieping. De officieren snappen vaak het "waarom", alles daar beneden voert uit omdat het hen verteld wordt. Onze taak was verdieping aanbrengen in analyse, commando- en bevelvoering.

INZET

Onze majoor senior gaf TBM lessen aan de bataljonsstaven en mocht aanzitten bij de *Lesson Learned Lectures* van voorgaande *battlegroups*. Hier kwam duidelijk naar voren hoe de *battlegroups* in het inzetgebied presteerden. De Oegandezers hebben de Al-Shabaab uit de meeste

“De Oegandees hoor je niet, de Oegandees zie je niet.”

grote steden, waaronder Mogadishu, verdreven en hebben de grote wegen in handen. Al-Shabaab voert voornamelijk alleen nog *hit and run* acties uit met gebruik van allerlei IED's, lange dracht wapens, KKW en zelfmoordaanslagen. De Oegandese operaties kenmerken zich door verrassend optreden, gehardheid en discipline. Zo vertelde een *battlegroup*-commandant hoe hij een stad had ingenomen die in handen was van Al-Shabaab. Ze voerde een bereiden schijnaanval uit over één van de naderingswegen, terwijl hij de nacht ervoor heimelijk een bataljon te voet een omtrekkende beweging liet maken van 44 km, om bij ochtendgloren bijna zonder slag of stoot de stad binnen te lopen. Al-Shabaab had immers posities ingenomen om de bereiden aanval te stoppen. De UPDF vecht met zeer beperkte middelen en weinig logistieke steun en weten toch complexe en succesvolle gevechtsoperaties op te zetten. >>

NIET BETER, WEL ANDERS

De Oegandeese hoor je niet, de Oegandeese zie je niet, de Oegandeese kent geen lijden en gaat dus door en is misschien het meest gedisciplineerd van alle Afrikaanse militairen. Ook al schiet hij geen deuk in een pakje boter, zijn de vuurposities in beginsel slecht en gaat hij alleen links of rechts omdat de luitenant dat wil. Instructie geven, plannen en organiseren is bij te brengen en daar zijn wij voor. Dit is dan ook wat de Amerikaanse overste b.d. bedoeld. Wij zijn van de Limburgse Jagers van het Nederlands leger. De UPDF is het leger van Oeganda wat toch echt in Afrika ligt! *Niet beter, wel anders...*

NIEUWE MISSIE

In maart 2015 is er opnieuw een delegatie met militairen van het bataljon vertrokken naar Oeganda. De mentorrol was dit keer weggelegd voor Ruud, een kapitein bij het bataljon. Hij had voorafgaand aan zijn eerste Afrikaanse missie een meerledige verwachting: 'Wat het werk betreft ben ik vooral benieuwd naar de samenwerking met de Amerikanen en de Oegandezen, en dan met name naar het kunnen communiceren met elkaar. In de eerste weken zullen wij vooral bezig zijn met luisteren en niet meteen kritisch te reageren; het bekende "big ears,

small mouth". De trainingsmissie duurt in totaal 12 weken, waarvan het Nederlands personeel de laatste zeven weken vervult. Dit deel bestaat uit het behandelen van diverse onderwerpen, zoals patrouille lopen. De laatste twee weken staan in het teken van een eindoefening onder leiding van het Engelse leger.

★ L.J. VERHAGE

"Als ik iets doe, wil ik gewoon dat het goed gebeurt. Daarom doe ik mijn best bij 42 BLJ. Ook vind ik de sfeer binnen het peloton prettig, wat ook weer bijdraagt aan mijn motivatie. We gaan vaak naar mooie locaties om te oefenen, en ik hoop dat we nog veel meer gaan zien en doen. Je komt op oefening weer eens op een andere plaats dan de Oirschotse Heide. Je kunt iedereen aanspreken voor een sociaal praatje, ook al zit je bij een andere club. Men is alsnog altijd vriendelijk naar elkaar toe."

DE EAGLE RAAD

Tekst | Elnt O.J.M. (Olivier) van Esch

HET IS VROEG. BUITEN IS HET DONKER. DE GURE WIND SNIJDT IN DE GEZICHTEN VAN DE KUIKENS¹. GESPANNEN WACHTEN ZIJ IN DE EERSTE RUST OP WAT KOMEN GAAT. 'RAPPORT!' HET APPEL WORDT AFGENOMEN. DIT IS HET STARTSEIN VOOR EAGLE DRILL. VANDAAG ZULLEN DE NIEUW GEPLAATSTE MILITAIRES VAN DE C/EAGLE-CIE EEN TRANSFORMATIE ONDERGAAN. NA DEZE TRANSFORMATIE ZIJN ZIJ VOLWAARDIG EAGLE VAN DE C/EAGLE-CIE.

Het appel wordt afgenomen door een zestal militairen van de C/Eagle-cie. Uit alle pelotons en rangen is iemand vertegenwoordigd. Samen vormen zij de Eagle Raad. Eagle Drill is één van de onderdelen die de Eagle Raad organiseert. In dit artikel wordt kort uiteengezet wat de Eagle Raad is en wat zij doet.

SAAMHORIGHEID & TROTS

De Eagle Raad organiseert activiteiten om de saamhorigheid binnen de compagnie te vergroten en ziet toe op handhaving van tradities van de C/Eagle-compagnie. Hiermee wil de Eagle Raad verschillende effecten bereiken. Naast het bevorderen van saamhorigheid is trots erg belangrijk. Trots om Limburgse Jager te zijn, maar nog

meer om deel uit te mogen maken van de compagnie, die er staat en die de lat hoog

“De Eagle Raad organiseert activiteiten om de saamhorigheid binnen de compagnie te vergroten.”

legt voor zichzelf. Een compagnie waarvan de militairen kritisch zijn op zichzelf en el-

kaar, zodat wanneer het erop aan komt zij op elkaar vertrouwen en voor elkaar door het vuur gaan.

EREN & WAARDEREN

Een belangrijk onderdeel is het eren en herdenken van gesneuvelde Eagles. Daarnaast worden Eagles die uitzonderlijk >>

“Een compagnie waarvan de militairen kritisch zijn op zichzelf en elkaar, zodat ze op elkaar vertrouwen en voor elkaar door het vuur gaan.”

presteren in naam van de C/Eagle-cie op een speciale manier gewaardeerd. In de meest uitzonderlijke gevallen wordt deze waardering bekroond met de titel 'Ere Eagle'. Deze titel gaat samen met een eervolle vermelding op de plaquette die in het trappenhuis van gebouw 121 hangt. Ook vormt de Eagle Raad het compagniesoverleg orgaan (COO). De Raad is een neutrale partij met een breed draagvlak. Onderwerpen die spelen binnen de C/Eagle-cie kunnen hier bespreekbaar worden gemaakt. Alle inbreng wordt gewaardeerd. Niet alle Eagles zijn roomser dan de Paus. Het kan voorkomen dat een Eagle een zogenaamde 'fuck up' maakt of zichzelf in bijzondere situaties nestelt. Tijdens De Vergadering wordt hier

op gepaste wijze aandacht aan besteedt. Door het bevorderen van saamhorigheid en trots en toe te zien op handhaving van tradities, draagt de Eagle Raad bij aan de inzetbaarheid van de C/Eagle-cie. Mij rest niets anders dan af te sluiten hoe wij Eagles dat gewend zijn:

**‘Charlie ... Eagles!’
‘Charlie ... Eagles!’
‘Charlie ... Eagles!’**

★ KPL WILMAR HART

“Ik ben al vier jaar werkzaam binnen het bataljon en wilde eigenlijk altijd al militair worden. Ik zie het beroep als militair niet als werk, maar als een levensstijl. De collega's worden allemaal vrienden voor je. Ik vind het werk dat ik nu doe veel nuttiger dan in de burgermaatschappij. Al is dat nu wel anders nu ik niet op oefening of op uitzending ben. Maar nu trainen we om goed ingespeeld te zijn op eventuele 'stront aan de knikker'. Het werk heeft voor mij praktisch geen nadelen: je bent dan wel vaak van huis, maar ik heb op dit moment geen vriendin en ook nog geen kinderen. Anders lijkt het me wel lastig om zo vaak weg van het thuisfront te zijn. Het leukste aan het werk bij het bataljon vind ik het met scherp schieten over de baan en OVG (Optreden Verstedelijkt Gebied). Of ik over 10 of 20 jaar nog steeds werkzaam ben bij Defensie, weet ik niet. Ik hoop dan sowieso nog voor de Nederlandse regering te werken, maar dit kan ook buiten de krijgsmacht zijn. Mij lijkt werken bij een AT (arrestatieteam) of BSB ook een uitdaging.”

MEMORIAL DAY

tekst :SMI P.(Pieter) Smit

Elk jaar wordt eind mei door de Amerikanen Memorial Day "gevierd". Memorial Day is een Amerikaanse feest- en gedenk-dag, gehouden op de laatste maandag in mei, waarop de gesneuvelde Amerikaanse militairen herdacht worden.

De gedenkdag begon na de Amerikaanse Burgeroorlog om de doden die voor de Unie stierven tussen 1861 en 1865 te eren. Na de Eerste Wereldoorlog werd de herdenking uitgebreid om allen die voor hun land het leven hebben gelaten in militaire dienst te herdenken. De precieze geschiedenis over het ontstaan van deze herdenkingsdag is onduidelijk. Algemeen aangenomen wordt dat een eerste viering plaatsvond in 1868, toen nog Decoration Day geheten omdat de graven van de gevallen met bloemen gedecoreerd werden.

Traditioneel vindt de nationale herdenking plaats op Arlington National Cemetery nabij Washington D.C.. Ook is het de gewoonte om de vlag halfstok te hangen vanaf zonsopkomst tot 12 uur in de middag. Veel Amerikanen bezoeken één van de Nationale Begraafplaatsen waar oorlogsdoden liggen. Ook worden de graven vaak van een klein Amerikaans vlaggetje voorzien. Zo plaatsen 1200 soldaten van het 3rd US Infantry vlaggetjes op alle, ruim 260.000, graven op Arlington en voeren vervolgens een 24-uurspatrouille uit op de begraafplaats.

Onlangs bij hun bezoek aan de USA hebben de Koning en Koningin een krans gelegd bij de onbekende soldaat. >>

“Eerbetoon voor de gevallen collega’s.”

BEGRAAFPLAATS MARGRATEN

In Nederland worden de 8301 doden en 1722 vermiste Amerikanen herdacht op de Netherlands American Cemetery and Memorial in Margraten. Dit gebeurt in tegenstelling tot in Amerika altijd op de laatste zondag in mei. De C-cie van 42 BLJ heeft sinds 2011 de opdracht de herdenking van Margraten invulling te geven. Deze compagnie heeft gevraagd om die te mogen houden als vaste herdenking voor de Eagles. Sindsdien staan de Eagles elk jaar op Margraten met twee detachementen. Tijdens de herdenking wordt er aan de C-cie altijd een detachement van de Amerikaanse luchtmacht toegevoegd om samen de erecompagnie te vormen. Deze Amerikanen krijgen een snelcursus Nederlandse exercitie en lopen mee in onze Cie.

ADOPTIE VAN GRAF SGT SCULLY

Toen het verhaal achter Margraten ging leven bij de Eagles heeft de Elnt Visker het voortouw genomen in het adopteren van een graf. Dit graf wordt nog steeds door de Eagles bijgehouden.

In juli 2012 heeft de C-cie het graf van de Sgt. John E. Scully geadopteerd. De Sgt. Scully diende bij het 23ste inf bn van de 7 armed div. Hij was één van de bevrijders van Nederland. Zijn eenheid is geland op Utah Beach en heeft zich door Frankrijk, België en Nederland naar Duitsland gevochten.

Op 27 maart 1945 is de compagnie van Sgt. Scully aangesloten bij het 17e tankbataljon. Ze klommen op de tanks en zijn zo van het dorp Ehscheid in de richting van Oberzeuheim getrokken. Op dat moment leefde sterk het gevoel van de overwinning. De Duitsers boden geen verzet in de dorpen die ze passeerden. Scully zat op een tank van de voorste eenheid toen ze een gebied naderden waar overal witte vlaggen waren geplaatst. Ondanks de vlaggen heeft een Duitse soldaat toch een bazooka afgevuurd en zijn er zes mannen gesneuveld, waaronder de Sgt. Scully.

Elk jaar als we daar zijn voor Memorial Day leggen we als compagnie een krans bij het graf en staan erbij stil. Dit is altijd een mooi moment. Omdat er veel gasten zijn op die dagen wordt het door de bezoekers heel positief ontvangen. Ook de aanwezige veteranen uit Amerika spreken vol lof over de Nederlanders, die graven of vermisten hebben geadopteerd en deze gesneuvelden blijven herdenken.

HERDENKING LUC JANZEN

Dit jaar is een bijzonder jaar. Op 22 mei, twee dagen voor de herdenking in Margraten, was het 5 jaar geleden dat de Kpl. Luc Janzen sneuvelde bij Deh Rawod. Om dit te herdenken stopten we bij de begraafplaats van Echt om daar ons respect te betuigen bij het graf van Luc en een krans te leggen. Op de datum zelf heeft zijn eigen eenheid dit ook gedaan.

★ KPL JEREMY VAN HAGEN

"Zes jaar geleden kwam ik binnen bij het bataljon Limburgse Jagers. Werken als militair is voor mij altijd al een jongensdroom geweest door de uitdaging en de veelzijdigheid van het werk. Dit maakt het voor mij ook zo leuk: altijd met iets anders bezig zijn en een goede afwisseling van fysieke activiteiten met kantoorzaken. Net als Kpl Hart vind ik het schieten met scherp en OVG het leukst om te doen, dit laatste mede omdat we het niet vaak doen. In tegenstelling tot hem heb ik wel een vriendin thuis zitten, en zij heeft er nog wel eens moeite mee dat ik elke week op de kazerne ben. Daarnaast is ze er wel trots op dat ik militair ben. Als ik niet bij de infanterie had gezeten, had ik het leuk gevonden om technicus bij Defensie te worden. Ik heb de ambitie om onderofficier bij de Landmacht te worden en in die positie zie ik mezelf over 10 of 20 jaar dan ook. Al moet ik eerlijk toegeven dat ik nog niet zo veel met de toekomst bezig ben, maar dit zou wel beter zijn."

"Zes jaar geleden kwam ik binnen bij het bataljon Limburgse Jagers. Werken als militair is voor mij altijd al een jongensdroom geweest door de uitdaging en de veelzijdigheid van het werk. Dit maakt het voor mij ook zo leuk: altijd met iets anders bezig zijn en een goede afwisseling van fysieke activiteiten met kantoorzaken. Net als Kpl Hart vind ik het schieten met scherp en OVG het leukst om te doen, dit laatste mede omdat we het niet vaak doen. In tegenstelling tot hem heb ik wel een vriendin thuis zitten, en zij heeft er nog wel eens moeite mee dat ik elke week op de kazerne ben. Daarnaast is ze er wel trots op dat ik militair ben. Als ik niet bij de infanterie had gezeten, had ik het leuk gevonden om technicus bij Defensie te worden. Ik heb de ambitie om onderofficier bij de Landmacht te worden en in die positie zie ik mezelf over 10 of 20 jaar dan ook. Al moet ik eerlijk toegeven dat ik nog niet zo veel met de toekomst bezig ben, maar dit zou wel beter zijn."

EEN MOOIE KANS

Tekst | Kap M.F.M. (Chiel) Nieuwenhuis

Op 10 feb 2012 nam ik, toen nog als cavale-rist, het commando over van de Ststcie van 42 BLJ. Na een roerige periode van bezuinigin- gen waarbij de laatste twee tankbataljons het onderspit hebben moesten delven, werd ik des- tijds, na een enigszins moeizaam gesprek, door de voormalig bataljonscommandant en Regi- mentscommandant 42 Painfbat L.J aangenomen voor deze prachtige functie. Ik ben de Lkol Jacops daar overigens nog steeds zeer erkentelijk voor! Ik had het geluk en voorrecht om, na mijn tijd als Eskadronscommandant bij 11 Tankbataljon, het nog een keer over te doen. Ik kon niet wach- ten om ermee te beginnen, tegelijkertijd speelde ook een bepaald gevoel van onzekerheid mee. Het commandoschap was niet nieuw, maar ik had die ervaring niet binnen de Infanterie, laat staan met eenheden met ieder hun eigen specialisme. Het aansturen van een bereden aanval in verspreide formatie met het eskadron, waarbij je als Eska- dronscommandant onderdeel uitmaakt van die aanvalsmacht, en tussen of net achter de gelede- ren manoeuvreert, is makkelijker dan het vechten met verkenners, anti-tankers en mortiergroepen. Ik wil daarmee overigens niet zeggen dat het werken als EC of CC bij een organieke gevechts- compagnie eenvoudig is, maar ik kan, met mijn ervaring, zeggen dat de functie C Manostcie een

“Ik vond het altijd al prachtig om met eenheden te schuiven en met doctrine en tactiek bezig te zijn.”

'niet te onderschatten' functie is. Met de onzekerheid kwam overigens de enorme uitdaging die ik in deze specifieke functie zag, juist vanwege de complexiteit. Ik vond het altijd al prachtig om met eenheden te schuiven en met doctrine en tactiek bezig te zijn. Ik keek er naar uit om met de D-cie aan de slag te gaan!

EENHEIDSGEVOEL

Een grote zorg was dat de compagnie gefragmenteerd over het bataljon verspreid zat. Cohesie en teamgeest zijn de basisbeginselen waar een eenheid op draait en daar hebben we dan ook hoog op in gezet. Helaas heeft de fysieke verhuizing pas medio vorig jaar gestalte gekregen, maar het gaat in dit geval om het resultaat. De bedrijfsvoering is sinds dat moment vele malen efficiënter en ook het eenheids-

gevoel is merkbaar anders gebleken. Ook de zoektocht naar onze 'roots' om vanuit daar onze eigen identiteit te bepalen was voor mij belangrijk. Vanuit het verleden lag er al een kleine basis, maar onder aanvoering van de huidige CSM is er uiteindelijk contact gezocht met de laatste 5 oorspronkelijke 'zwarte panthers' van het 5e bataljon 6e Regiment-Infanterie, wat er uiteindelijk toe heeft geleid dat het prachtige vaandel en bijbehorende tradities door de D-cie zijn overgenomen. Een mooie herinnering en tevens een veel betere basis om vanuit te 'werken'. Uiteindelijk zijn daaruit de 'Panterraad', de inburgering van het 'Panterlied', de geheime traditie van de inauguratie van welp tot panter en vele andere mooie zaken ontstaan. De D-Cie heeft hierdoor een geheel eigen identiteit gekregen die diep geworteld zit in het verleden van

dit Regiment en ik hoop dat deze traditie en het gevoel van de 'Zwarte Panter' nog vele jaren na mijn aanstelling zullen blijven voortbestaan!

WINNAARS!

Naast het werkzaam zijn bij een eenheid met een achterland en uitgebreide geschiedenis is het schrijven van geschiedenis natuurlijk iets wat het eenheidsgevoel alleen maar hechter maakt. Ik ben er dan ook ontzettend trots op dat mijn compagnie, binnen het bataljon, het succesvolst is als het gaat om winnen!

In de afgelopen jaren waar hebben wij, in het bijzonder mijn mannen en vrouwen, laten zien dat wij een niet te onderschatten tegenstander zijn en alleen maar gaan voor de winst. De D-cie heeft, onder mijn leiding, na de gedeelde 1e plaats tijdens **BASIC BLJ** (2012), de **Zilveren Gill** (2012, 2014), de **Recce Obstacle Course** (2013), de **Zilveren Kijker** (2014), de **bataljons-sportdag** (2014), de **richterscompetitie** 13 Ltbrig (2015) en vele andere (individuele) wedstrijden en competities gewonnen. Er is echter nog 1 prijs waar wij als 'Zwarte Panthers' jacht op maken en dat is de **'Menno van Coehoorn'** trofee! En we hebben hem gewonnen. Mijn compagnie heeft geschiedenis geschreven door alle tactische prijzen te winnen die met mijn eenheden te behalen zijn. Hoe dan ook, ik ben ontzettend trots op de mensen van mijn compagnie. Bij de compagnie werken winnaars!

ZWARTE DAG

Helaas zijn er ook zwarte bladzijden in hetzelfde boek van 'mijn' D-Cie te vinden. Het meest in het oog springende, maar ook meest trieste gebeurtenis is natuurlijk het verlies van de Sld1 Michel Havik. Het was een gitzwarte dag op die 12e augustus in 2013 toen het tragische lot van Michel ons ter ore kwam. Een dag om nooit meer te vergeten. Ik ben blij dat we als compagnie op een zeer waardige manier afscheid >>

hebben kunnen nemen van een zeer bijzondere jongen. Ik wil Martine Hulsman enorm bedanken voor de wijze waarop ze, zowel de familie als de compagnie en mij in het bijzonder, gesteund heeft gedurende deze zware periode.

MANOSTCIE

Ik kijk terug op een prachtige tijd bij de D-Cie van 42 Pantserinfanterie bataljon. Het is een vruchtbare periode geweest. Niet alleen letterlijk vanwege de geboortes van meer dan 10 welpjes binnen de compagnie en het feit dat ook ik, in de afgelopen periode, vader geworden ben van 2 prachtige kinderen, maar juist ook vanwege de kennis en ervaring die ik persoonlijk opgedaan heb over de (pantser)infanterie en de D-Cie binnen het bataljon. Na een moeizame start betreffende het concept van de Manostcie hebben we ons steeds beter ontwikkeld. Waar in het begin de focus lag op de logistieke ondersteuning van het bataljon, lag in een latere fase de focus veel meer op de manoeuvre. Alhoewel de manoeuvre voor mij natuurlijk de voorkeur geniet, heb ik toch een hoop opgestoken van de ondersteunende rol. We hebben prachtige oefeningen gedraaid, in binnen- en buitenland, waarbij we de bundeling van krachten hebben kunnen laten gelden. De mooie voorbeelden komen natuurlijk voort uit acties in Noorwegen, Hongarije en Hohenfels. We zijn er echter nog niet. Binnen deze mooie organisatie merk ik dat er nog steeds een hoop mensen zijn die zijn blijven hangen in het zogenaamde 'oude denken'. Het feit dat we nog steeds spreken over 'het concept' zegt eigenlijk alles. Ik wil hier nog eenmaal benadrukken dat wij meer kunnen dan alleen de ondersteuning leveren aan het bataljon. Het is aan ons om hen te overtuigen en aan hen om ons de kans te bieden. De resultaten zullen doorslaggevend zijn voor het voortbestaan van de Manostcie!

Als eerste wil ik Marc Jacobs en Ramon Jansen bedanken voor het vertrouwen wat zij in mij hebben gehad en de vrijheid die zij mij hebben gegeven! Uiteraard wil ik de mannen en vrouwen binnen mijn compagnie hartelijk danken voor hun inzet en de onvoorwaardelijke steun. Veel succes in de toekomst!

Kapitein Chiel Nieuwenhuis
Commandant D-Cie 42 Pantserinfanterie
bataljon Limburgse Jagers

★ KPL RONALD KOOTSTRA

"Samen met een vriend had ik de jongensdroom om te gaan werken bij Defensie. Na de opleiding is hij bij de Verkenners terechtgekomen, en ik bij 42 BLJ. Ik ben boordschutter geweest bij de Bravo en later ook bij de Charlie. Tijdens een uitzending in Afghanistan heb ik een ongeluk gehad. Na terugkeer heb ik ruim een jaar moeten revalideren en werk sindsdien bij de D-cie op een wat rustige functie als hulp-administrateur/medewerker Co-groep. Daarnaast volg ik een avondstudie waarin ik mijn praktijkdiploma boekhouding wil halen in combinatie met een module bedrijfsrecht. De combinatie van werken en leren is best zwaar, mede omdat ik momenteel de sergeant waarneem, maar ben gelukkig gemotiveerd genoeg. Iedere werkdag is hier anders, en dat maakt het werk ook zo leuk en uitdagend. Ik hoop mijn contract uit te dienen bij 42 BLJ en mijn steentje bij te dragen waar het kan. Daarna wil ik de burgermaatschappij gaan werken en me bezighouden met personeelsadministratie of de juridische kant van het bedrijfsleven. Ervaring met die tak van sport doe ik nu al op in mijn huidige functie binnen 42 BLJ."

SPANNENDE BATTLE TUSSEN MORTIERISTEN VAN 42 BLJ EN HET 17^E

Tekst | Sgt1 R. (Rudi) Damen

AL SINDS 1965 IS DE MORTIER 81MM L16-A1/A2 NAGENOEG ONGEWIJZIGD. HET IS EEN STEILBAAN-WAPEN, DAT OVER EEN RELATIEF KORTE AFSTAND MET EEN HOGE VUURSNELHEID INGEZET KAN WORDEN TEGEN ALLERLEI SOORTEN DOELN. OP DIT MOMENT IS HET OOK HET ENIGE VUURSTEUNMIDDEL VAN DE 13 LICHT BRIGADE DAT DIRECT INGEZET KAN WORDEN DOOR DE TACTISCH COMMANDANT. BEIDE INFANTERIEBATALJONS BINNEN DE 13 LTBRIG BESCHIKKEN OVER 3 MORTIERGROEPEN MET PER GROEP DE CAPACITEIT OM 2 STUKKEN UIT TE BRENGEN.

BEDIENING MORTIER

Het 81 mm stuk wordt bediend door een commandant/lader, een richter en een munitiewerker. Vooral het richten is een vak apart. Door middel van twee luchtbellen, een soort waterpas, moet de richter het mortier in de juiste richting zetten. Deze bellen moet hij dan gaan "inspelen" door het mortier bij te draaien met behulp van de drie wielen op het affuit. Omdat dit een hele specifieke handeling is waar je veel vaardigheid voor nodig hebt, zijn de mortieristen dit dan ook regelmatig aan het oefenen.

EERSTE RICHTWEDSTRIJD

Donderdag 16 april 2015 stond de eerste richtwedstrijd 13Ltbrig op het programma. De wedstrijd is in het leven geroepen om een grotere saamhorigheid tussen de verschillende eenheden te krijgen en meer bekendheid aan het mortierwerk te geven. Verder is het gewoon een leuke manier om te oefenen voor de "Menno van Coehoorn" en de vaardigheden van de stuksbedienaars van 13 Ltbrig onderling te meten. De opzet is simpel: zet twee mortierstukken naast elkaar met achter ieder stuk een richter. Een commissielid in het midden roept een richting, een elevatie en een richtpunt (een richtbaak of een vlag). De gene die het snelst gericht is, verdient dan één punt. Een ronde kan vijf of zeven van deze opdrachten bevatten en de snelste richter gaat door naar de volgende ronde, waarna er uiteindelijk een winnaar overblijft die de snelste en meest nauwkeurige is.

DE STRIJD 17 VERSUS 42, "ORANJEBLAUW" TEGEN "KARMOZIJN EN JAGERSGROEN"

Op een zonovergoten dag ging de strijd tussen de mortieristen van 17-en 42 Pain-

fbat van start. Beide clubs waren redelijk uitgedund aangezien 17 behoorlijk wat vacatures heeft en de jongens van de A-mrgp van 42 BLJ op missie zijn. Hierdoor had 17 GFPI negen en 42 BLJ zeven deelnemers. De opening begon met een appel dat werd afgenomen door de commandant D-cie kapitein Nieuwenhuis. Na enkele inleidende en motiverende woorden van de kapitein en een korte uitleg van de regels door de organisator ging de eerste "battle" van start. Al direct werd duidelijk dat de tegenstanders aan elkaar gewaagd waren. Wat vooral leuk was om te zien was dat de strijders onderling gelijk van elkaar doorhadden wie de snellere richters waren. Hierdoor zag je het wederzijdse respect groeien. Aangemoedigd door hun collega's en een hoop belangstellenden werd er door jongens hard gewerkt om naar de volgende ronde te komen. In de loop van de middag werd het steeds spannender en was er ook een steeds grotere aanloop van geïnteresseerden.

In een zinderende finale namen de sld1 Kantorski en de sld1 Hans het tegen elkaar op. De sld1 Hans werd de uiteindelijke winnaar en mag zich een jaar lang de snelste richter van 13 Ltbrig noemen. De nummers twee en drie werden de sld1 Kantorski en de sld1 Boonman. Alle drie kregen hun prijs uitgereikt door Brigadegeneraal Van Keulen.

Al met al kunnen we terugkijken op een zeer geslaagde dag. Niet alleen omdat alle podiumplekken naar BLJ'ers zijn gegaan maar ook omdat de belangstelling voor de wedstrijd en het mortierwerk zeer groot was. Ik wil iedereen bedanken voor hun komst en positieve reacties. Het is goed om te zien dat er zoveel mensen zijn die de mortieristen een warm hart toedragen.

★ LJI JEFFREY KNOP

"Na de opleiding MBO-4 Mediatechnologie ben ik ingestroomd bij Defensie. Ik zag een kantoorbaan toch niet zitten en besloot dat ik mijn droom achterna wilde gaan: werken als militair. Ik vind het dynamische werken en de jongensachtige dingen als de collegialiteit en de sfeer erg leuk binnen dit bedrijf. De dagelijkse omgang met de collega's en een goede schietserie afwerken vind ik het leukst. Ook denk ik dat ik een als mens positief veranderd ben; vroeger was ik wat minder serieus bezig, maar nu denk ik meer en serieuzer na over dingen, ik heb bijvoorbeeld recent een huis gekocht. Het balletje om naar de KMS te gaan is aan het rollen en ik hoop in de toekomst als onderofficier werkzaam te worden. En ik zie mij over 20 of 30 jaar nog steeds werkzaam zijn binnen Defensie, bijvoorbeeld als SM mortieren of bij Bureau Veiligheid ASK."

MORTIERISTEN WINNEN MENNO VAN COEHOORN

Tekst | Sgt1 M. (Marnix) Landman

DE MORTIERISTEN VAN DE D-CIE HEBBEN OP 12 MEI JL. MEEGEDAAN AAN DE MENNO VAN COEHOORN. DIT IS EEN JAARLIJKSE COMPETITIE VOOR DE MORTIERGROEPEN VAN ALLE INFANTERIEBATALJONS VAN DE KONINKLIJKE LANDMACHT.

"We staan met onze 3 Fenneks op de afwachlocatie in afwachting van de Call For Fire (CFF) van de waarnemer(W). We

hebben net kort de laatste uitleg gehad over de spelregels, 25x 81mm granaten beladen en ook nog een laatste keer het

materiaal gecontroleerd. Nu gaat het erom spannen, de CFF zal het startschot van onze "run" zijn, de finale, want vanochtend hebben we ons na een goede voorronde al geplaatst bij de beste drie eenheden!

OEFENEN EN TRAINEN

Het begon een week of zes eerder, week 14, de eerste week dat we in deze samengestelde club van ervaren mortieristen de Oirschotse heide op gaan om de Quick Action stellingname te trainen. In stelling, uit stelling. In stelling, uit stelling. En dan nog een paar keer, steeds iets uitgebreider. Vervolgens met schietgegevens van de vuurleider, dan met goniometrisch (GPS gegevens) inmeten, dan met tactisch uitbouwen, en dan nog een keer. En de volgende dag doen we het allemaal nog eens over. Al met al begon het vertrouwen te groeien. De tijden worden korter, de stukken staan er goed bij, maar vooral hebben we er zin in. We gaan vlammen!

"Het voelde smerig goed om deze prestigieuze prijs mee te nemen."

NU VOOR DE TROFEE

We scheuren de paal (schietbaan) op, zetten in razend tempo de stelling uit en de eerste schoten gaan eruit. Grondplaten staan goed vast, stukken staan er goed bij, dit ziet er prima uit! Na het uitbouwen van de stelling wordt er geregistreerd en worden de verschillende vuren uitgevoerd. De mannen (en Mandy) werken hard, weten precies waar ze mee bezig zijn en hoeveel invloed hun handelingen hebben op de uitwerking van de vuren. De vuurleider verwerkt de gegevens van W(aarnemer) in razend tempo tot schietgegevens voor de stuksbemannings en de laatste End Of Mission wordt alweer gegeven. Het zit erop, en het voelt alsof we al gewonnen hebben, maar nu is het afwachten.

WE HEBBEN 'M

Uiteindelijk namen we de Menno van Coehoorn trofee na een "volle bak" finale te hebben geschoten mee terug naar Oirschot. Dat alle schoten in het doelengebied van 70x100m zijn gevallen was nog nooit eerder vertoond, evenals dat een gemechaniseerde pantserinfanterie eenheid de trofee überhaupt won. Al met al staat hier een trotse groepscommandant met een trotse groep achter zich. Het voelde smerig goed om deze prestigieuze prijs mee te nemen en in de toch al goed gevulde prijzenkast van de compagnie te zetten. Nu maar hopen dat we volgend jaar onze eer mogen verdedigen!"

DINER DE CORPS VOOR OFFICIEREN EN ONDEROFFICIEREN

Tekst | L.J. (Lysanne) Leeuwenburg

DE LAATSTE WEEK VAN FEBRUARI STOND IN HET TEKEN VAN HET DINER DE CORPS. HET DINER VOOR (OUD-)ONDEROFFICIEREN VOND PLAATS OP DONDERDAG 26 FEBRUARI BIJ 'T PUTJE TE OSS. DE DAG ERNA, OP VRIJDAG 27 FEBRUARI, VOND VOOR DE 62STE MAAL HET DINER PLAATS VOOR DE (OUD-)OFFICIEREN VAN HET REGIMENT.

Als locatie voor het officiersdiner was gekozen voor Horecacentrum 'De Sevewaeg' te Sevenum, uiteraard in het Limburgse land. Deze jaarlijkse bijeenkomst begon met een bijeenkomst in De Gaper, het café van het horecacentrum. Vervolgens verplaatste het gezelschap zich naar de nabijgelegen kerk voor de herdenking van gesneuvelde Limburgse Jagers.

HERDENKING, TOESPRAKEN, WAARDEREN

Na de korte dienst in de kerk ging de groep terug naar 'De Sevewaeg' en kreeg traditioneel het 'Elske kruidenbitter' te drinken. Aansluitend werd er gesabreerd en werd er met champagne getoost op een mooie avond. Vervolgens verplaatsen de circa 100 aanwezige (oud-)officieren, sponsors en genodigden, waaronder het Lid van de Tweede Kamer, Raymond Knops, zich naar het restaurant voor het nuttigen van het driegangendiner. Tussen de gangen door waren er verschillende toespraken van onder andere de Regimentsoudste Luitenant-generaal De Kruif en Regimentsscommandant Luitenant-kolonel Jansen.

Majoor bd Ger Hermans, de aftredende conservator van onze Historische verzameling, werd benoemd tot **Limburgse Jager van Verdienste** vanwege zijn langjarige bijdrage aan de verzameling.

HET NIEUWE KALF

Ook droeg Eerste luitenant De Kruif het stokje van Kalf over aan Eerste luitenant

Leenheer. In zijn speech vertelde het nieuwe Kalf over de visie van Luitenant-Generaal De Kruif: de kernwaarden moed, toewijding en veerkracht. Eerste luitenant Leenheer vroeg zich af wat deze kernwaarden zijn en hoe we ze terugzien op alle niveaus binnen de krijgsmacht. Leenheer kwam tot de conclusie dat het toepassen van een visie met kernwaarden zeer uitda-

gend is. Hij besloot zijn speech als nieuwe Kalf met een aansporing voor de aanwezige officieren: "De volgende stap is om het uiteindelijk concreet te maken op de werkvloer en zorgen dat het terugkomt in de dagelijkse activiteiten. Ik daag u, als officieren, uit om de spreekwoordelijke handschoen op te pakken en ervoor te zorgen dat we ons minder laten leiden door de waan van de dag maar bewust bezig gaan met onze visie en plannen voor de toekomst. U als officier heeft daar een leidende rol in. We zijn te veel gefocust op het goed oorlogvoeren in plaats van in staat zijn goed oorlog te kunnen voeren."

ALLIED SPIRIT:

“We ain’t seen nothing like this before”

Tekst | coord L.J.(Lysanne) Leeuwenburg

IN JANUARI 2015 VOND DE GROTE INTERNATIONALE OEFENING ALLIED SPIRIT PLAATS IN HET DUITSE HOHENFELLS. NAMENS NEDERLAND DEED HET 42 BATTALION TASK GROUP (42 BTG) MEE. DIT BESTOND UIT (ONDERDELEN VAN) DE OIRSCHOTSE EENHEDEN 42 PANTSERINFANTERIEBATALJON LIMBURGSE JAGERS, 41 PANTSERGENIEBATALJON, 13 GENEESKUNDIGE COMPAGNIE EN 13 HERSTELCOMPAGNIE. OOK MILITAIREN VAN DE D-COMPAGNIE 13 LUCHTMOBIELBATALJON EN 45 PANTSERINFANTERIEBATALJON NAMEN DEEL AAN DEZE OEFENING. SAMEN MET DE AMERIKAANSE, CANADESE, ENGELE EN HONGAARSE EENHEDEN VORMDEN ZIJ EEN MULTINATIONALE BRIGADE, ‘SECOND CAVALRY REGIMENT’ GENAAMD ONDER LEIDING VAN COLONEL MEYER (VS). IN DIT ARTIKEL KOMEN VERSCHILLENDE SPREKERS AAN BOD DIE VERTELLEN OVER HUN ERVARINGEN TIJDENS ALLIED SPIRIT.

OVERSTE JANSEN

“Samen met mijn internationale collega’s waren wij de commandanten van de multinationale brigade. Met het bataljon zaten we in de “box” en waren we de ‘real life’ eenheden in de oefening: de FTX. De Britse, Hongaarse en een deel van de Amerikaanse eenheden voerden de CPX uit. Het één-op-één contact met Hongaren, Britten, Canadezen en Amerikanen beviel erg goed; we hebben veel gesproken over doctrines. De NAVO heeft een basis-

doctrine, maar de exacte uitvoer hier van verschilt per land. Door deelname aan een dergelijke grootscheepse oefening kun je van elkaar leren en vaardigheden delen. Ook stond deze oefening in het teken van

“Praten we wel op de juiste manier met elkaar?”

de ‘interoperabiliteit’. Dit geldt voor zowel systemen, doctrines, drill en skills, maar ook op het cognitieve vlak. Praten we wel op de juiste manier met elkaar? En praten we wel over hetzelfde? Allied Spirit was een grote oefening, en wij, 42 BTG, deden qua planning en uitvoering absoluut niet onder voor de zogenaamde ‘grote landen’. Dat maakt mij ontzettend trots op onze mannen en vrouwen. Er zijn natuurlijk verbeterpunten, maar dankzij ons creatieve denken, adaptief vermogen en initiatief hebben wij de OPFOR meerdere keren verslagen. Wat mij het meest aansprak aan Allied Spirit, was het realisme van de oefe-

ning. Toen we de box instapten, was alles echt; er waren vijanden, burgers, lokale partijen, IO's, NGO's, en iedereen ervoer dat ook zo. De commandanten en soldaten op het veld beseften zich dat het 'oorlog' was gingen zo ook te werk. Het was een meer dan interessante oefening waar wij ons, als 42 BTG, goed op de kaart hebben gezet bij onze internationale collega's en hebben laten zien dat we voor elke inzet klaar zijn."

KAP KNOBEN (A-CIE)

"Helaas waren wij tijdens deze oefening in afgeslankte vorm aanwezig vanwege de uitzendingen die dit jaar door de Ganzen uitgevoerd gaan worden. Daarom zaten wij niet in het zwaartepunt van de zogenaamde x-days (de periode in de oefening waarin het scenario uitgevoerd wordt). Een kort 'snapshot' uit de x-days;

Na de nodige (nachtelijke) voorbereiding kon het tactisch verzamelgebied ingenomen worden. In het geval van de Ganzen werd dit uitgevoerd door de SMOD vanwege de afwezigheid van de CSM. De Ganzen moesten een BREACH door een hindernis uitvoeren, zodat de rest van het bataljon de aanval op het oord KIBIRLI konden uitvoeren. Uiteraard ging dit allemaal vlekkeloos, mede door het feit dat er geen hindernis lag! De B-cie en C-cie bereikten al snel de hoogtes rondom KIBIRLI. Inmiddels werd het achtergebied, de locatie van de bataljonscommandopost en de Ganzen, geteisterd door indirect vuur. Vanuit KIBIRLI bleef er weerstand komen van vijandelijke elementen en de A-cie kreeg de opdracht een beslissende aanval uit te voeren bij het aanbreken van de dag. Een nieuwe planingsnacht was aangebroken.... Ondertus-

sen bleef de vijandelijke artillerie vuren en tussen het verplaatsen door werd het plan gecreëerd en uitgezet naar de pelotons. Met een bereden aanval werd het oord genaderd. Het was van groot belang om het uitgestegen personeel in het oord te krijgen. Reden: wij waren superieur in het stedelijk gevecht. Voordat we dit konden doen, moesten er behoorlijke risico's genomen worden. De vijand bleek veel voertuigen in en om het oord te hebben; een hevig gevecht tot gevolg. Gelukkig slaagden we er in het uitgestegen personeel in het oord te droppen en konden we de aanval voortzetten. De vijand werd uitgeschakeld, maar helaas kostte deze aanval acht voertuigen en moesten we het de komende tijd met zo'n tien personen minder doen. Gevolg: een behoorlijke uitdaging voor onze logistieke keten. De x-days waren net begonnen en het einde was nog even niet in zicht...."

LJ1 HASENBALG (A-CIE)

Het doel van de oefening Allied Spirit was dat de Amerikanen hun kennis en ervaring met ons konden delen. Voor mij was dit een unieke kans om zoveel mogelijk van hen te leren voor wat betreft het bereden gedeelte. Bij het tweede gedeelte van de oefening lieten wij zien wat wij van de Amerikanen geleerd hadden en hoe deze kennis in de

praktijk uitgevoerd kon worden. Het was een grootschalige oefening met heli's, vliegtuigen, pantservoertuigen, tanks en nog veel meer. Een oefening die werd uitgevoerd onder het Amerikaans begrip; **The Bigger, The Better**. Voor Allied Spirit zijn wij elf dagen het veld ingestuurd. >>

“Laatste maal broedelijk bijeen de YPR en CV-90.”

Tijdens dit scenario hebben we alles mét ons dan wel tégen ons gekregen, van hindernissen tot aan vijandelijke helikopters. We hebben moeten knokken in het bos, maar ook in verstedelijkte oorden. Natuurlijk hoort het vasthouden en beveiligen van zo'n oord er ook bij. Zo hebben we ons dus een oord binnen moeten vechten en deze vervolgens moeten vasthouden en

“Voor Allied Spirit zijn wij elf dagen het veld ingestuurd.”

beveiligen. Een mooi moment hierin was dat we ons voertuig 's nachts zo hadden verstopt dat vijandelijk personeel ons op 5 meter afstand niet heeft gezien, waardoor wij de vijand hebben kunnen opjagen naar onze uitgestegen groep en zij hebben hun hierna kunnen uitschakelen. Tijdens Allied Spirit in Hohenfels heb ik een prijs uitgereikt gekregen vanwege de geleverde

prestaties: 'Beste schutter CV90'. Natuurlijk ben ik hartstikke trots met deze onderscheiding, maar vechten doe je nooit alleen. Samen met mijn voertuigcommandant en chauffeur is het ons gelukt om meerdere voertuigen uit te schakelen, precies zoals ons motto van Ganzen luidt; **Wees trots, wij vechten samen.**

SGT VAN WORDRAGEN (D-CIE)

“Als de nieuwe voertuigcommandant van MRAT had ik voor mijzelf een doel voor de oefening 'Allied Spirit': zo snel mogelijk bekend worden met het optreden van Anti-Tank, om vervolgens tijdens de Niv 5-actie volledig mee te kunnen draaien als onderdeel van MRAT. Door middel van de Niv 2/3 actie heb ik een redelijk goed beeld gekregen van het Anti-Tank optreden en wat er van mij wordt verwacht als voertuigcommandant. Dit komt mede door het bekwame niveau van mijn plaatsvervanger en chauffeur, de PC op tactisch

gebied en de OPC in de tips en tools. Zij hebben mij op een goede manier weten te formeren van PAINF groepscommandant naar voertuigcommandant. Tijdens de Niv 5 actie waren wij als MRAT peloton aangeklikt bij de A-cie. Mede door de adviserende rol van de PC naar de CC hebben wij onze taak als MRAT op organieke wijze kunnen uitvoeren: het voortijdig uitschakelen van vijandelijke pantservoertuigen in de diepte, het beveiligen van een logistieke bevoorradingscolonne, cruciale flank beveiliging in de verdediging als in de aanval, omtrekkende bewegingen uitvoeren om het zwaartepunt van de PAINF af te halen en de 'Hit 'n Run' actie uitvoeren met de sectie bereden of te voet. Het juist inzetten van de MRAT door de compagnie, maar met name tijdens de laatste actie in combinatie met het verkennerspeloton heeft de D-cie wederom laten zien dat het wel degelijk goed kan vechten en zware klappen kan uitdelen aan de vijand. Goe-

“Ondanks kou modder en sneeuw, lachen blijven.”

de communicatie, flexibel optreden en het meedenken op twee tot drie niveaus hoger maakt de D-cie tot echte dodelijke Panthers.”

KPL1 WIJNHOLDS (BATSTAF)

Tijdens de tien-daagse operatie stond onze bataljonsstaf, die opgedeeld was in een Rear Command Post (RCP) en een Forward Command Post (FCP), statisch aan het begin van het oefenterrein naast de Amerikaanse, Hongaarse en Engelse CP'n. Hierdoor konden wij in direct contact blijven met de brigadestaf van de Amerikanen.

“Door deze oefening is de interoperabiliteit duidelijk verbeterd.”

Zo kon bijvoorbeeld de vuursteun gegarandeerd blijven en waren alle logistieke lijnen afgedekt. De FCP, welke bestond uit

vier YPR's en twee CV90, sprong achter de gevechtstroepen aan. Later klikten er nog een liaison team van de Amerikanen aan met twee Hummers en een Striker. Door vijandelijke spotters die overal in het gebied verspreid waren, werd de FCP meerdere malen onder vuur genomen door mortieren en artillerie. Ondanks dat de FCP zo'n zes keer heeft moeten verplaatsen door vijandelijk vuur, was er toch ten alle tijden een perfecte aansturing van het gevecht. Alle offensieven die door de multinationale brigade Second Cavalry Regiment zijn uitgevoerd zijn dan ook succesvol verlopen. Door deze oefening is de interoperabiliteit duidelijk verbeterd. Dit blijkt uit zeer verschillende zaken, zoals Key Leader Engagement (KLE). De US O.T. (JMRC) organisatie was zo tevreden en verbaasd over de Nederlandse voorbereiding en de toegepaste methodiek, waarop gereageerd werd met **“We ain't seen nothing like this before”** in de positiefste

zin van het woord! Ook op communicatief gebied is er een mijlpaal bereikt. Voor het eerst is het mogelijk gemaakt om

de Amerikaanse en Nederlandse Combat Net Radio te verbinden. Dit is door het plaatsen van een zogeheten TVB, wat staat voor Tactical Voice Bridge. Dit systeem verbindt de twee verschillende radiosystemen zodat er spraak van het ene naar het andere net over gezet wordt. Een van de problemen waren de afwijkende connectoren, echter met de inventiviteit van onze Herstel eenheid werd dit opgelost en werd het systeem uiteindelijk operationeel. Na het uitvoeren van vele testen, in diverse omstandigheden kon gezegd worden dat het systeem kraakhelder en stabiel functioneerde. Dit was volgens onze Amerikaanse partners nog niet eerder gelukt met onze systemen. Hierdoor zijn we internationaal weer een stuk beter op elkaar ingespeeld. Dit zal tijdens een eventuele inzet de samenwerking aanzienlijk verbeteren!

TOEN - "ZORGDE IK BINNEN ONZE GROEP VOOR DEMOCRATIE, WE BESLOTEN SAMEN OF WE HET GINGEN DOEN OF NIET"

Tekst | L.J. (Lysanne) Leeuwenburg

HET BOEK DIE GOEIE OUWE DIENSTTIJD VAN JACK BOTERMANS EN WIM VAN GRINSVEN BEGINT MET DE PASSAGE 'JE HAD ERTEGEN OPGEZIEN, OF JUUST NAAR UITGEKEKEN, MAAR ONAFWENDBAAR KWAM DE DAG VAN JE OPROEP'. ROB CAMERIK, VOORMALIG PLV GPC, KAN ZICH WEL VINDEN IN DIT BEELD. "NET ALS IEDEREEN VOND IK HET NIKS OM DIENST TE MOETEN, JE DEED HET MAAR GEWOON". NU, JAREN LATER, KIJKT HIJ MET EEN POSITIEVER BEELD TERUG NAAR ZIJN DIENSTTIJD. IK HAD EEN GESPREK MET ROB OVER ZIJN ERVARINGEN EN WAT HIJ, ACHTERAF GEZIEN, AAN ZIJN TIJD BIJ HET BATALJON HEEFT GEHAD.

Rob Camerik (65) moest in juli 1969 opkomen voor zijn nummer. "Net als iedereen probeerde ik er onder uit te komen, maar dit ging helaas niet", vertelt hij. In totaal heeft Rob Camerik 16 maanden in dienst gezeten: twee maanden scholing in Oirschot en vervolgens was hij 14 maanden gelegerd in Seedorf bij BLJ in de B-cie van kapitein de Kleijn.

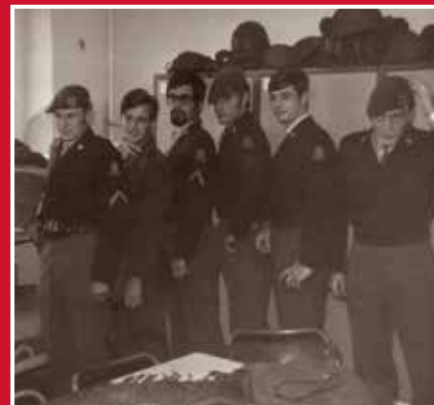
GROEPSCOMMANDANT WORDEN

Hier werd hij plaatsvervangend groepscommandant, al viel dat 'plaatsvervangend' snel weg: "Er werd een hardloopwedstrijd binnen het bataljon gehouden, en de eerste 25 man die de finish bereik-

ten, zouden naar het schietteam gaan. Onze GPC was erg goed en verdween naar het schietteam". Om het gat van GPC op te vullen werd de groep van

Camerik tijdelijk door een sergeant van een andere groep erbij genomen, maar dit bleek niet werkzaam. Dat was het moment dat Camerik bevorderd werd tot kpl en GPC werd. "Zowel de groep als ik vond het jammer dat onze sergeant van de ene op de dag weg was gegaan, het voelde als een amputatie." Ook moest Camerik wennen aan zijn nieuwe werkzaamheden en vertelt dat hij de berichten die hij doorkreeg in het begin vaak niet snapte. Toch had de groep wel voordelen met een kpl als GPC: "De groep en ik waren maten van elkaar, en we hadden als één van de weinige groepen democratie in de AMX."

ECHT ZESTIGER JAREN, OVERLEG

Als ik berichten doorkreeg, overlegde ik eerst met de groep onderin het voertuig of we akkoord gingen. 'Laten we het maar doen, Rob', was vaak de reactie van de groep. Normaal gesproken wist de groep niet wat er ging gebeuren en moesten er gewoon orders worden opgevolgd, maar tijdens mijn tijd als GPC heb ik de jongens gematst". Na zijn diensttijd in Oirschot en Seedorf is Camerik afgezwaaid en besloot carrière te gaan maken in de burgermaatschappij.

TERUG NAAR SEEDORF

Pas bij de uitnodiging om de sluiting van de kazerne in Seedorf bij te wonen in 2006 dacht Camerik weer terug aan zijn dienstperiode. "Achteraf vond ik het een leuke tijd en ik heb geprobeerd contact te zoeken met mijn oude maten. Met sommigen was het weer als vanouds, terwijl ik ook schrijnende voorbeelden heb van hoe het met anderen is afgelopen. Dit was niet echt het resultaat dat ik voor ogen had". "Door het niet nadenken maar doen, ben ik moediger geworden en dit is een goede eigenschap geweest voor mijn verdere carrière. We gingen met blote handen en ongezekerd de klimtoren op, want je moest gewoon. Dit is wel een verschil met hoe het nu gaat."

Wat Camerik ook als verschil benadrukt is de manier waarop zij toentertijd zijn afgezwaaid en hoe dat nu gebeurt. "Het contrast met vroeger is groot en er is vaak weinig aandacht voor dienstplichtigen. Dit zou ik graag anders zien."

NU - TUSSENPERSOON TUSSEN DE GROEPS-COMMANDANT EN DE GROEP: "SOMS KRIJG JE DE WIND VAN TWEE KANTEN VAN VOREN"

Tekst | L.J. (Lysanne) Leeuwenburg

KORPORAAL DER EERSTE KLASSE ROY PAUWELS (23) WERKT SINDS 2009 BIJ DE ALFA-COMPAGNIE VAN 42 BLJ. IK SPRAK HEM OVER ZIJN WERKZAAMHEDEN ALS PLAATSVERVANGEND (EN OOK VAAK ALS 'DE') GROEPSCOMMANDANT EN ZIJN ERVARINGEN BIJ HET BATALJON.

Kpl1 Pauwels begon zo'n zes jaar geleden met een ICT-opleiding in de burgermaatschappij, maar dit bleek niets voor hem te zijn. "De hele dag stilzitten ging hem niet worden, dat merkte ik tijdens mijn studie al", vertelt Pauwels. Tijdens een informatiedag op zijn school was ook de Koninklijke Landmacht aanwezig met een stand. Hij raakte enthousiast en besloot de instroomopleiding Vrede en Veiligheid te volgen, omdat hij nog te jong was om al direct te solliciteren binnen Defensie. Een vriend van Pauwels was werkzaam binnen de pantserinfanterie, en daarom besloot hij dit ook te gaan doen en kwam zo binnen bij 42 BLJ.

TUSSENPERSOON

"De PLV GPC is de tussenpersoon tussen de GPC en de groep. Je verzorgt lessen binnen de groep en in het veld fungeer je als 'baas' van een sectie". Inmiddels is Kpl1

Pauwels ruim een jaar PLV GPC van een groep bestaande uit zeven soldaten en een GPC.

"Het meest uitdagende van mijn functie als PLV GPC vind ik het proberen om de mannen die nieuw binnenkomen in de groep op het juiste niveau te krijgen en de kwaliteit van de gehele groep te verhogen.

Het is mooi om te zien als groep gegroeid is door jouw inspanningen. Ik word hier behoorlijk in losgelaten door mijn GPC." In eerste instantie vond Kpl1 Pauwels het niet nodig om te solliciteren op de stoel van PLV GPC, maar bij nader inzien is hij blij dat hij de stap toch gemaakt heeft: "Je bent de baas, maar toch ook weer niet. Je hebt de verantwoordelijkheid over de groep, maar kunt altijd terugvallen op de GPC". Toch heeft het fungeren als tussenpersoon tussen de GPC en de groep ook nadelen. "Je bent geen soldaat meer, maar ook geen GPC. Als je soms een bericht doorgeeft en krijg je eerst de wind van voren van de groep, en vervolgens ook van de GPC.

*“Onder alle
weersomstandigheden.”*

Buiten dat vind ik het een hele leuke functie”, aldus Pauwels.

GROEPSCOMMANDANT

Ondanks dat Pauwels PLV GPC is, komt het vaak voor dat hij als GPC voor de groep staat. “Er zijn nogal wat verschuivingen geweest binnen de stoel van de GPC. Doordat ik toen als GPC optrad, leerde ik het proces heel snel. Het is wel lastig om dan later weer terug te vallen op de rustigere functie van PLV GPC, omdat je dan de groep los moet laten”.

TOEKOMST

Kpl1 Pauwels wil graag doorgroeien binnen Defensie en start dit jaar nog op de KMS. Op de vraag hoe hij zichzelf over 20, 30 of zelfs 40 jaar ziet, antwoordt hij lachend: “Over 40 jaar hoop ik toch wel met pensioen te zijn. Maar ik heb de ambitie om over 20 of 30 jaar werkzaam te zijn als adjudant, bijvoorbeeld in een staffunctie”, besluit de korporaal zijn verhaal.

MOBILISATIE EN INVAL IN DE ZUIDOOSTHOEK VAN ZUID-LIMBURG

Tekst | Kapitein (R) Adry Weijenberg, 1 CMI Cdo.
(Tevens voorzitter van Heemkundevereniging Nijswiller)

EEN VRIJWEL ONBEKEND STUK KRIJGSGESCHIEDENIS VAN 10 MEI 1940, HET GEVECHT VAN SLECHTS 20 MINUTEN BIJ NIJSWILLER. HET GEVECHT MET DE HOOFDMACHT VAN DE DUITSE INVALLER, DE 4E PANZER DIVISIE. DE DIVISIE, WIENS HOOFDDOEL WAS HET OMTREKKEN VAN DE BELGISCHE VERDEDIGING NOORD VAN LUIK OM SNEL NAAR HET KANAAL DOOR TE KUNNEN STOTEN.

Duits aanvalsplan in Zuid Limburg.

De krijgsverrichtingen van de Nederlandse troepen die in Zuid-Limburg waren gelegerd werden in de jaren 1940-1942 opgetekend door de (voormalige) commandanten van de desbetreffende onderdelen. Deze rapporten werden grotendeels uit het geheugen opgemaakt, waardoor de volledigheid soms te wensen overliet. De commandant van de 1e compagnie, 3e bataljon, 37e Regiment Infanterie, de reserve-kapitein Hombergen, had het bevel over de Nederlandse eenheden rondom Vijlen, Epen, Mechelen, Nijswiller, Wahlwiller, Bocholtz en Simpelveld. Hij schreef zijn

gevechtsverslag op 8 augustus 1940. Aan de hand van deze stukken is getracht een zo compleet mogelijk beeld te schetsen van de situatie destijds in onze omgeving.

De territoriaal-bevelhebber in Zuid-Limburg (T.B.Z.L.) stond onder direct bevel van de Opperbevelhebber van de Land- en Zeemacht (O.L.Z.) en zijn hoofdkwartier was in Maastricht. Hij had het militaire gezegenschap over het gebied dat lag tussen de Rijksgrens in het zuiden en de denkbeeldige lijn Maasbracht-Montfort in het noorden. De T.B.Z.L. beschikte o.a. over het 37e

Regiment, het 13e Grensbataljon en het 37 Grensbataljon. Vanaf de zuidgrens tot aan de lijn Maasbracht-Montfort was Limburg in principe in drie stukken verdeeld: een zuidvak, een middenvak en een noordvak. De twee eerstgenoemde vakken waren van oost naar west ingedeeld in:

- een waarschuwend, tevens plaatselijk vertragend echelon op geringe afstand van de Nederlands-Duitse grens (1e echelon);
- een vertragend echelon langs het dal van de Geul van Plaat tot Schin op Geul; vandaar langs de spoorbaan tot Voerendaal en langs het dal van de Geleen tot Geleen (2e echelon);
- een weerstand biedend echelon, bestaande uit het buitenste bruggenhoofd Maastricht, in de lijn Heugem-Heer-Scharn-Geusselt-Mariënwaard met een vooruitgeschoven detachement te Rothem; een binnenste bruggenhoofd Maastricht in Wijk, ter afsluiting van de straten leidende naar de St. Servaasbrug en Wilhelminabrug (resp. zuidelijke en noordelijke verkeersbrug over de Maas te Maastricht) en tenslotte de opstellingen aan de Maas en het Julianakanaal tot Urmond (3e echelon).

DE GRENSLINIE

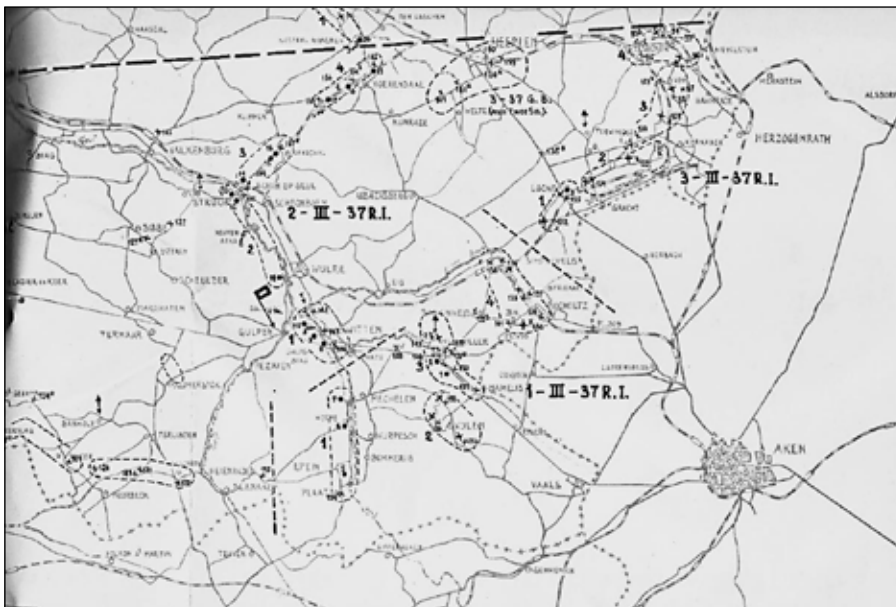
Troepen van het zuidvak die gelegerd waren in de lijn Vijlen-Nijswiller-Bocholtz-Simpelveld-Locht-west van Kerk-

“Wegen die naar de grens voerden werden afgesloten en mitrailleurs in stelling gebracht.”

rade-Vink-Eygelshoven behoorden tot het 1e echelon en werden geacht te waarschuwen en plaatselijk te vertragen wanneer de vijand de grens zou overschrijden. Het waarschuwen hield in dat de achterliggen-

Loopgraaf.

Nederlandse opstellingen in Zuid Limburg.

Aanleggen van de loopgraven.

de echelons (het 2e en het 3e) langs de Geullinie en de bruggenhoofden te Maas-tricht bericht zouden ontvangen wanneer de vijand in aantocht was. De vertragingen hielden in dat de vijandelijke opmars over

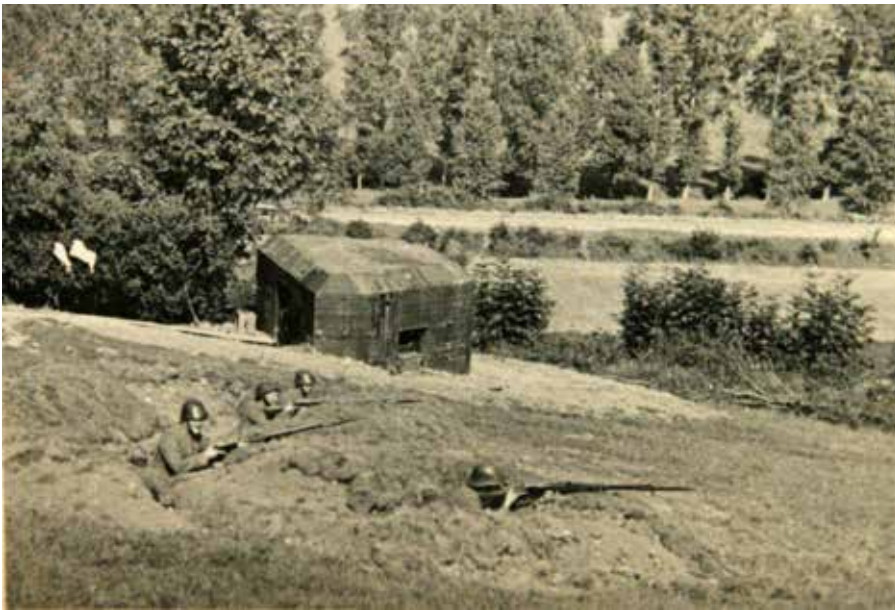
“Ze werden vanwege hun ijzeren uitsteeksel ook wel ‘stekelvarken kazemat’ genoemd.”

de belangrijkste wegen zoveel mogelijk ‘werden beziggehouden’ waardoor ze vertragingen zouden oplopen. Wegen die naar de grens voerden werden afgesloten en zware mitrailleurs werden in stelling gebracht op de meest geschikte punten. De groepen werden opgesteld in veldversterkingen in de nabijheid van die wegen. Het 2e echelon, de troepen gelegerd in het Geuldal in de lijn Plaat-Mechelen-Gulpen-Schin op Geul en langs de spoorbaan Schin op Geul-Voerendaal en het detachement Heerlen, hadden als taak de vijand te vertragen zodat het 3e echelon genoeg tijd zou hebben om de alarmopstellingen te betrekken en de bruggen te Maastricht op kon blazen. Voor een snelle opmars van het Duitse leger moesten die bruggen ongeschonden in Duitse handen vallen.

STERKSTE POST VAN DE GRENSTROEPEN IN ZUID-LIMBURG

Op de Zuid-Limburgse wegen, binnen het gebied van de 1-III-37 R.I. (1e compagnie, 3e bataljon, 37e Regiment Infanterie), bevonden zich o.a. hindernissen om de vijand mee te vertragen: ter hoogte van de abdij van Mamelis bestond de versperring uit keien met cement, kazemat nummer 1 (die thans nog bestaat) had zicht op beide versperringen van Mamelis; in Nijswiller (de sterkste post van het 1e echelon), precies bij het kruispunt van de provinciale wegen, stond S3-kazemat nummer 2 (S-3 duidt op het aantal schietgaten in de kazemat, ze werden vanwege hun ijzeren uitsteeksel ook wel “stekelvarken kazemat” genoemd).

Enkele tientallen meters westwaarts stond een zeer zware betonversperring. Op 10 mei 1940 werd deze betonversperring >>

Bunker en loopgraaf oost van Nliswiller.

De bunker, stekelvarken, gloednieuw.

niet alleen gesloten, maar uit het gevechtsverslag van kapitein Hombergen blijkt dat de teervaten, die op 8 en 9 mei daar werden geplaatst, open werden gedraaid om het wegdek onbegaanbaar te maken voor de Duitse troepen. Overal in de buurt stonden barricades, wegversperringen en waren er mitrailleursopstellingen.

SPIONAGE

De Duitsers waren op de hoogte van de meeste van deze opstellingen en verdedigingswerken. Waarschijnlijk werden ze door in Nederland woonachtige Rijks Duitsers ingelicht. In elk dorp woonde wel een of enkele Duitsers. Ook Duitse 'toeristen', die zich al fietsend door Limburg verplaatsten, konden haarfijne beschrijvingen geven

Napraten! Voor de beschadigde bunker.

10 mei 1940: Motorrijders, tanks en pantservoertuigen van de 4e Duitse Pantserdivisie draaien de weg op vanuit Mamelis richting Nijswiller.

van de opstellingen en troepensterktes. Gedetailleerde schetsen zijn teruggevonden in de oorlogsdagboeken van de 4e Duitse Tankdivisie die op microfilm in het Amerikaanse Nationaal Archief worden bewaard.

DE AANVAL VAN 10 MEI 1940

Om 03.30 uur ontving de commandant van het 3e bataljon-37 R.I. het bericht dat in Vaals Duitse troepen de grens waren gepasseerd. Fall Gelb, de Duitse codenaam voor de inval, was begonnen. Alle voorbe-reide vernielingen moesten worden uitgevoerd en de versperringen moesten definitief worden gesloten. De 1e compagnie, rond Nijswiller, Bocholtz, Simpelveld, Epen, Mechelen en Vijlen, kreeg bevel om terug te trekken richting Gulpen. Bijna tegelijkertijd als de aanval op het fort Eben Emael, vielen Duitse troepen de Nederlandse stellingen aan de grens aan. De 4e Pantserdivisie stak de grens over tussen de Gracht-Spekhol-

“De treffers zijn nog steeds zichtbaar op de kazemat.”

zerheide en Mamelis. Bij de troepen die de meest zuidelijke route van deze divisie vormden, zij die via Orsbach en Mamelis door Nijswiller kwamen, bevonden zich pioniers van het 51e Pionierbataljon, de zogenaamde “Gefechtsgruppe Mikosch”. Zij hadden tot taak zo spoedig mogelijk bij het Belgische fort Eben Emael te komen.

Ook de versperringen van Mamelis en Nijswiller hielden de Duitsers enige tijd bezig. Na de versperring van Mamelis te zijn gepasseerd, werd de spits, bestaande uit tanks en motorrijders, van het zuidelijk

Mitrailleur kazemat.

gedeelte van de 4e Pantserdivisie door de bemanning van kazemat nummer 1 en de zware mitrailleuropstelling in de buurt van deze kazemat onder vuur genomen. Er werd meteen teruggevuurd door o.a. 20 mm kanonnen van de tanks. De treffers zijn nog steeds zichtbaar op de kazemat. De barricade op de Rijksweg van Nijswiller kon pas na enige tijd worden veroverd door de omtrekkende bewegingen van

Luitenant Houtappel & soldaat Mamelis.

Nederlandse soldaten met Duitse officieren.

een aantal tanks. Twee Nederlandse soldaten sneuvelde: Frans Huntjens en Hein Hamacher. Een groot aantal Nederlandse militairen wordt krijgsgevangen genomen en een aantal mag gewoon naar huis, omdat men vanwege de snelheid van de aanval geen tijd heeft om 'aandacht' aan deze mannen te besteden. Dezelfde dag nog staan de Duitse troepen voor de opgeblazen bruggen van Maastricht.

NACHRIFT

Om een completer beeld van de mobilisatie en de Duitse inval in de Zuidoosthoek van Limburg te krijgen, verwijst de auteur naar het boekje *Nijswiller, 20 minuten frontlinie*, in 2010 uitgegeven door de Heemkundevereniging Nijswiller (www.heemkundenijswiller.nl). Momenteel is de Heemkundevereniging Nijswiller bezig met het schrijven en samenstellen van een nieuw boek over de bezetting en bevrijding van Nijswiller en de Zuidoosthoek. Dit boek zal in Nijswiller gepresenteerd worden op zaterdag 19 september 2015 tijdens het weekend *Remember September 1944*.

Wachthuisje bij hindernis Houtappel.

SCHIETSPORT

Tekst | Marcel Leering

IN HET KADER VAN DE SERIE HOBBY VAN (OUD) LIMBURGSE JAGERS MET DE LINK NAAR HET MILITAIRE ELEMENT DIT KEER EEN LID DIE IN ZIJN DIENSTTIJD NIET ECHT EEN INFANTERIST WAS, MAAR NU EEN VAN DE BESTE SCHUTERS VAN NEDERLAND IS.

Even voorstellen, ik ben Marcel Leering geboren 17 december 1968 te Bergen NH, getrouwd met Angela en samen hebben we twee kinderen. Ik werk bij het Ministerie van Financiën onderdeel Belastingdienst.

Op 13 juli 1987 ben ik opgekomen voor de dienstplicht in Grave bij het Opleiding Centrum Algemeen daar kreeg ik de eerste lessen in het militair zijn gedurende vijf weken. Mijn dienstvaak was daar Militaire Administratie. Op 1 september 1987 mocht ik me melden om vanuit Zwolle met de bus te vertrekken richting Seedorf, daar aangekomen werd er gevraagd wie er ervaring had met computers. Waarop ik bij de sectie 4 werd geplaatst als soldaat schrijver binnen de Bataljonsstaf van het 42e BLJ. Mijn roze administratie embleem werd al vlot geruild voor het embleem van de Limburg-

se Jagers. Op 2 september 1988 ben ik met groot verlot gegaan als soldaat der eerste klasse, in de afzwaaimap zat een aanmeldingsformulier voor het Korps Nationale Reserve die heb ik ingevuld dat leek me wel leuk.

Op 8 februari 1989 ben ik bij de Nationale Reserve begonnen als gewerschutter met als opkomstlocatie het mobilisatiecomplex Bergen NH. Voor mij een bekende locatie dit complex was een vliegveld in de 2e wereldoorlog en ik heb als jong binkie vaak gespeeld bij het bunkerdoorp wat daarbij ligt. Twee maatjes van me bij de Natres (Richard en Marcel) stoppen in 1994 met de Natres maar gaan later weer een rol spelen. Ik kan goed schieten en win een keer een stropdas omdat ik de beste ben van de compagnie met de FAL, die had je toen nog gewoon thuis staan als reservist.

Later in 1996 kom ik via een collega reservist die in de schietsport zit weer in contact met Richard en Marcel. Die waren gestopt om een schietvereniging op te richten en wedstrijden te organiseren. Ik ben toen gaan kijken bij een van die wedstrijden en dat was toch wel erg leuk om te doen. Je

“Als baancommandant moet je snel kunnen reageren.”

verplaatst tussen het schieten door van de ene stage naar de andere stage. Je moet dan doelen omschieten of raken waarbij je punten verdient en dat in een zo kort mogelijke tijd. Altijd met geweer, soms wordt daar ook vuistvuurwapen of zelfs een derde wapen bij gebruikt. Als doelen gebruiken we bijvoorbeeld: bowlingpins, kleiduiven, papieren schijven, kunststof bakjes of houtblokken, eigenlijk allerlei doelen zolang het maar niet gevaarlijk

is voor de omgeving. De discipline heet Dynamic Service Rifle (DSR). De organisatie bedenkt wedstrijden, elke wedstrijd is anders van opzet. De vereniging heet Association for Practical Shooting (APS) via internet te vinden via aps-dsr.nl kijk maar eens bij het fotoalbum.

“Ik heb van schietsport als hobby mijn werk kunnen maken.”

Ik word lid van de APS en van Schietvereniging De Heerhugowaard en koop in 1998 mijn eerste wapen. Als medewerker bij de APS help ik bij de wedstrijden in de organisatie met doelen opbouwen, als scoorder en later als baancommandant. Als baancommandant moet je snel kunnen reageren als schutters fouten maken want het moet wel allemaal veilig blijven. Je werkt wel met vuurwapens. In 1999 word ik gevraagd om de ledenadministratie op

me te nemen van de vereniging en word ik secretaris. We zijn als vereniging gegroeid van 180 leden naar ruim boven de 400 en inmiddels erkend door de KNSA. Er gaat nu meer tijd zitten in de administratie en organisatie van een wedstrijd maar ook een basiscursus voor nieuwe leden en opleiding voor baancommandanten. Dit komt mede door het schietincident in Alphen aan den Rijn. Gelukkig heb ik nog tijd over om te schieten.

Een goede vriend van me (tevens sport-schutter en reservist) zit intussen bij het Schietteam Koninklijke Landmacht en geeft aan dat ze daar nog wel goede schutters kunnen gebruiken. Ik heb daar nog even geen zin en tijd voor. Maar als ik in 2010 meedoe met het Nationaal Militair Kampioenschap (NMK) geweer en daar 6e wordt vraagt de trainer van het Schietteam me om mee te trainen. Zo word ik lid van het Schietteam Koninklijke Landmacht >>

en kan dan elke week trainen. Helaas moet ik ook nog gewoon werken en maak de afspraak om één keer per twee weken mee te trainen. In 2014 ben ik Nederlands kampioen geworden en heb ik een gouden plak behaald bij het NMK geweerschieten. Zo heb ik van schietsport als hobby eigenlijk mijn werk kunnen maken wat eigenlijk heel bijzonder is. Ik ben nu net terug van twee weken Amerika daar hebben we Armed Forces Skill at Arms Meeting (AFSAM) gedaan in Little Rock Arkansas. Dat zijn internationale militaire wedstrijden, er deden 7 landen mee. Helaas heb ik daar geen prijzen behaald. Hoogste ranking was een 13e plaats voor mij op een deelnemersveld van 77.

Bij de Natres ben ik intussen in 1998 van functie veranderd en wordt daar korporaal in de functie chauffeur-radiotelefonist van de commando groep van een peloton. Dat doe ik nu nog steeds. In 2001 heb ik nog opleiding gehad op Soesterberg voor kpl-onh voor de draagbare wapens omdat ik daar wel raakvlakken mee heb. Tijdens deze opleiding kwam ik Sm Linders nog

tegen we zaten samen in de sectie tijdens mijn diensttijd, dan is de wereld toch weer klein.

De Natres wil ik niet echt als hobby zien. Je bent part-time militair en wordt voor diverse zaken ingezet zoals bewaking in havengebieden, het vershippen van militair materiaal of bijvoorbeeld de duinbranden

in Bergen-Schoorl van een paar jaar terug. Dan is het wel handig dat je de omgeving goed kent.

“MARGRIETEN” VOOR DE LAATSTE KEER BIJEEN.

Tekst | L. Bieringa

OP 12 JULI AS IS HET 70 JAAR GELEDEN DAT HET O.V.W.-BATALJON 1-11 R.I. TE HARDERWIJK IN DE MARGRIET KAZERNE (LATER HERNOEMD TOT WGF KAZERNE) WERD OPGERICHT. OP 21 MEI WERD TIJDENS DE LAATSTE REÛNIE STIL GESTAAN BIJ DIT FEIT. DE ALTERNATIEVE NAAM “SALLAND-BATALJON” GAF DE REGIO VAN HERKOMST VAN DE VRIJWILLIGERS AAN. DE MEESTE MANNEN DIE ZICH OPgegeven HADDEN, WAREN ACTIEF GEWEEST IN HET VERZET IN OVERIJSSSEL. DE NAAM DIE ZIJ ZELF HET MEEST GEBRUIKEN IS HET MARGRIET-BATALJON.

INDIË

Vanuit Harderwijk dachten zij via Engeland direct naar het toenmalige Nederlands-Indië te gaan, maar de Engelse leiding van het South East Asia Command hield dit in eerste instantie tegen en dirigeerde hen naar Malakka. Uiteindelijk duurde het toen nog bijna 4 maanden voordat zij in Tandjong Priok voet op Indische bodem konden zetten. Men voelde zich “het vergeten leger”. Vanwege het feit dat de repatriëring enkele malen werd uitgesteld zou hun afwezigheid uit Nederland uiteindelijk 3 jaren duren. Die jaren zorgden er voor dat er een grote onderlinge kameraadschap groeide.

Voormalige Margrietkazerne.

Huidige Margrietkazerne.

DE VERENIGING

Een aantal mannen besloot na hun periode in Indië een militaire carrière in te zetten en één van hen hield zich bezig met materieel-inspecties en kwam daarbij regelmatig sobats tegen. Vanwege het regelmatig aanhoren van de vraag: “Hoe zou het met die zijn, en hoor jij nog wel eens wat van hem??” ontstond het idee om dan maar eens een reünie te organiseren. Dit leidde in 1967 tot oprichting van de “Vereniging 1-11 R.I.”.

MARGRIET KAZERNE

Leeftijd was er de oorzaak van dat enkele jaren geleden het toenmalige bestuur, zeer tegen de zin van de leden in, het voorstel deed de vereniging op te heffen, maar dankzij de helpende handen van een groep “Kinderen van...” is men er in geslaagd nog enkele jaren bijeen te komen op de vertrouwde Margriet-kazerne te Wezep. De

jongste Margriet was bij vertrek uit Nederland 18, de oudste 40 en het is dan ook niet verwonderlijk dat de leeftijd van de nu nog in leven zijnde Veteranen er oorzaak van is dat steeds minder leden van de “Vereniging 1-11 R.I.” nog aanwezig kunnen zijn bij deze jaarlijkse bijeenkomst. Tijdens de ledenvergadering in 2014 is dan ook besloten dat dit lustrum-jaar de laatste keer zou worden dat men bijeen zou komen. Daarom besloot het bestuur dat er naast de bezinning ook een feestelijke kant zou komen aan deze speciale dag met als leidraad AFSCHIED.

LAATSTE APPEL EN HERDENKING

Duidelijk was dat de veteranen blij waren elkaar weer eens te zien. Hier en daar werd een vriendelijke stomp tegen de schouder uitgedeeld alsof de jaren stil waren blijven staan. Nadat eenieder elkaar weer had begroet en was verwelkomd met koffie en gebak begaf men zich naar de filmzaal. Daar werden door de voorzitter Maaijke van der Graaf allereerst leden die in het afgelopen verenigingsjaar waren overleden herdacht. Om het thema afscheid te benadrukken droeg Inge Klumper, de dochter van Jan Eleveld, één van de foeriers van het bataljon, een speciaal voor deze gelegenheid geschreven gedicht voor met de titel “We zullen nooit vergeten”. Daarna ging men over tot de herdenking van de 33 “Margrieten” van het bataljon die men in de periode 1945-1948 moest betreuren. Deze herdenking werd opgeluisterd door de aanwezigheid van het Vaandel van het Regiment Limburgse Jagers geflankeerd door een erewacht van twee Jagers in ceremonieel tenue alsmede het aan het Margriet-bataljon toegekende Verzetsherdenkingskruis. De kapitein >>

Marc van Sint Fiet leidde deze ceremonie en nam het dodenappèl af. Na het gezamenlijk zingen van het Wilhelmus werden tijdens het defilé door de aanwezigen bloemen gelegd bij het tijdelijke monument. Via de Oorlogs Graven Stichting was ervoor gezorgd dat op dat moment een bloemenhulde werd gebracht bij hun graven en monumenten op de erebegraafplaatsen in Indonesië.

Nadat men zich had voorzien van een drankje begaf het gezelschap zich naar "Het Moeras" waar enkele Javaanse dansen werden uitgevoerd door de dansgroep

Arena Budaya Indonesia waarbij regelmatig Indonesische vocale uitingen van bewondering werden gehoord.

LAATSTE LEDENVERGADERING

Daarna werd de laatste ledenvergadering gehouden waarin alle leden per 31 december werden ontslagen van hun verplichtingen jegens de Vereniging 1-11 R.I. De overste Jansen benadrukte tijdens de rondvraag de binding die het Regiment Limburgse Jagers heeft met het bataljon 1-11 R.I. en dat hij dus ook graag hoor

had gegeven aan de uitnodiging voor deze reünie. Dit was tevens aanleiding voor hem om aan te geven dat het Regiment graag de band wil bestendigen met eenieder die het Margriet-bataljon een warm hart toedraagt en hij nodigde diegenen dan ook van harte uit om aanwezig te zijn bij de heropening van de nieuwe Traditiekamer te Oirschot waarbij tevens het nieuwe monument zal worden onthuld. De verwachting is dat dit ongeveer medio 2016 plaats zal vinden. Het archief dat in de loop der jaren is opgebouwd door de groep "Kinderen van..." wordt overgedragen aan de Traditiekamer van het Regiment Limburgse Jagers zodat, wanneer de tijd daar is dat er geen "Margrieten" meer zullen zijn, de herinnering aan het "Margriet-bataljon" zal blijven.

AFSCHEID NA 70 JAAR

Uiteraard kon deze dag niet voorbijgaan zonder dat werd genoten van een heerlijke rijsttafel. Tijdens het natafelen kwamen uiteraard de verhalen los en dan blijkt ook hoe sterk de onderlinge band is die in die drie tropenjaren is gegroeid. Uiteindelijk kwam

dan het moment van het definitieve afscheid van elkaar. Blij elkaar weer te hebben gezien en gesproken, triest vanwege de definitieve vorm. Met berusting vanwege het feit dat men zich realiseert, dat dit nooit meer terug zal komen. Handdrukken werden uitgewisseld, schouderkloppen uitgedeeld en men ging huiswaarts. 70 Jaren werden afgesloten. 70 Jaren die hebben aangetoond dat er in drie jaar een onverbreekelijke band kan groeien.

VETERAAN, JE ZULT HET MAAR ZIJN ... OF NIET. VETERANEN, GOED DAT ZE ER ZIJN.

Tekst | Lkol H.Klein Schaarsberg

Toen ik op militaire zachte steen ging zitten om dit artikel te schrijven, duurde het niet lang voordat ik inspiratie kreeg. In de media lijkt het soms alsof een veteraan een soort van vluchtelingenstatus geniet waarbij het lijkt alsof de veteraan iemand is met een soort van status aparte. Iemand die niet meer echt deel uitmaakt van onze vreedzame maatschappij. Het eerste deel van de titel lijkt dan van toepassing te zijn. Dit is in scherp contrast met datgene wat ik hoor als ik met "burgers" praat, daar hoor en voel ik erkenning en waardering. In de bijdrage beschrijf ik het fenomeen veteraan en geef ik mijn mening over dit fenomeen.

MAAR WIE OF WAT IS NU EIGENLIJK DIE VETERAAN?

Voor het overgrote deel jonge mannen en vrouwen die, in de kracht van hun leven, op missie zijn gegaan. Met zijn allen of in een kleiner verband. Maakt niet uit. Vaak een missie waarvan ze niet precies weten wat ze kunnen verwachten maar in ieder geval bewapend met een groot teamgevoel en een behoefte om iets te betekenen voor anderen. Invloed op de missie zelf is er vaak niet. Vertrouwen in de maten en de eenheid is er wel. Die combinatie is genoeg. Na terugkeer versterkt met een brok levenservaring waardoor ze, ten opzichte van leeftijdsgenoten, vaak wereldwijzer zijn. Soms getekend door gebeurte-

nissen ver van huis. Terugkeren van missie kan daardoor wel eens lastig zijn. Een maat met een luisterend oor kan daarbij steunen. Maar zeker als het besluit valt om het militaire pak in de kast te laten hangen en de toekomst te zoeken in het leven als

“Terugkeren van een missie kan wel eens lastig zijn.”

burger, is dat spreekwoordelijke luisterende en begripvolle oor niet altijd in de buurt. Ter ondersteuning van deze behoefte is het fenomeen "nuldelijnsondersteuning" in het

leven geroepen. Namens de VVRLJ is er inmiddels een coördinator en zijn er een aantal "nuldelijns". Lees vooral het artikel van onze coördinator, Danny Villanueva.

VLUCHTELINGENSTATUS

Even terug naar de vluchtelingenstatus. Deze status kwam in mijn hoofd omhoog borrelen toen ik de berichten in de media zag over de ontwikkelingen in Uruzgan. Het leek wel alsof de jacht was geopend op de veteraan om van hem of haar te horen of onze inzet wel zinvol was geweest. Vreemde vraag en in mijn ogen volstrekt

irrelevant. Wij hebben als militair datgene gedaan wat we konden doen, binnen de opdracht zoals deze is meegegeven. Dat er zaken na ons vertrek veranderen, soms in positieve zin maar helaas soms ook in negatieve zin, doet daar niets aan af. Dit soort vraagstelling hoort niet thuis bij de veteraan maar bij de militaire en politieke top. Wij moeten ons concentreren op datgene wat bij inzet van belang is. Met elkaar en met een helder doel voor ogen. Gelukkig beseft de gemiddelde burger dit maar al te goed en is er zeker waardering voor onze inzet.

VRIJ NEDERLAND

Dat de publieke omgeving soms een meewarige blik heeft, komt in mijn ogen meer door een beperkt zelfbeeld en een gebrek aan besef dat de wereld niet altijd te vergelijken is met het vrije Nederland. Het besef dat onze vrijheid duur is bevochten door militairen die ver van huis waren, is niet altijd aanwezig. Spijtig en helaas maar wel de realiteit in ons mooie land. Gelukkig is dit besef wel aanwezig bij de zwaarmacht en haar dienaren.

ERKENNING, WAARDERING EN ZORG

Op dit moment wordt er behoorlijk gerommeld aan de deuren en ramen van deze vrijheid. Om deze vrijheid te verdedigen worden militairen op missie gestuurd. Helaas niet altijd met het blijvende succes dat we voor ogen hadden maar altijd met

“Wij moeten ons concentreren op datgene wat bij inzet van belang is.”

volledige inzet. De prijs die betaald wordt is soms heel erg hoog. Fysiek en mentaal letsel of zelfs het leven. De enige vraag die de veteraan zich moet stellen is of hij / zij alles heeft gedaan wat in zijn / haar vermogen lag om samen met de maten het doel van de missie te bereiken. Iedere veteraan heeft bijgedragen, de een buiten de poort, de ander binnen de poort. Dit verdient erkenning, waardering maar ook zorg.

VETERANENDAGEN

De VVRLJ probeert dit te ondersteunen. Voor en door veteranen. Daarom zijn we ook, samen met een boel andere verenigingen, aanwezig op de Landelijke Veteranendag in Den Haag. Net zoals we aanwezig waren op de CLAS Veteranendag in Rotterdam. Goed om weer een aantal maten te zien en bij te praten. Ik hoop jullie dus te treffen in Den Haag op de 27e juni. Een mooie dag op het Malieveld waarbij erkenning, waardering maar ook zorg centraal staan. Natuurlijk is het ook een mooie kans om oude maten te treffen en bij te praten onder het genot van een hapje en een drankje. >>

VETERAAN, JE ZULT HET MAAR ZIJN ... OF NIET

Nog even terug naar de titel en dan met name het deel na de puntjes in de eerste zin. "Veteraan, je zult het maar zijn ... of niet." Soms lijkt het wel alsof je veteraan moet zijn om je gewaardeerd te voelen en echt onderdeel te zijn van onze land-

macht. Volgens mij is dat echt klinkklare onzin. Iedereen die deel uit maakt van onze krijgsmacht doet dit in het besef dat inzet en missies onderdeel uitmaken van het bestaan. Dat de een wel geroepen wordt en de ander (nog) niet, zegt niets over inzet of motivatie. In dat opzicht is iedereen gelijk en verdient iedereen waardering. Diegene die daadwerkelijk is uitgezonden is niet meer dan de fysieke uiting van de inzet in den vreemde. De een is dus niet zo zeer beter of anders maar meer iemand die de kans heeft gehad om deel te mogen uitmaken van een missie.

Al met al is mijn beeld dat het overgrote deel van de bevolking, soms geholpen door de recente ontwikkelingen in de wereld, meer geloofd in de tweede zin van de titel: "Veteranen, goed dat ze er zijn."

Gelukkig is er binnen ons mooie Regiment aandacht voor zowel de veteraan als de niet veteraan. Op dit moment is het aantal gecombineerde activiteiten nog beperkt maar tijdens het laatste overleg met de Regimentscommandant is besloten om te kijken of hier verandering in kan komen.

Een regimentsweek is bijvoorbeeld in wording. Samen vormen we ons mooie regiment. Met zijn allen kunnen, mogen en moeten we trots zijn op de Limburgse Jagers.

Namens de Vereniging Veteranen Regiment Limburgse Jagers.
Huub Klein Schaarsberg
Voorzitter VVRLJ

★ DANNY VILLANUEVA

Coördinator Nuldelijnsondersteuning VVRLJ.

Mijn naam is Danny Villanueva. Ik ben woonachtig in Dronten, gehuwd met Marion en samen hebben we twee dochters van 26 en 23 jaar. 2014 Was voor ons een bijzonder jaar. In mei ging ik als kapitein met functioneel leeftijd ontslag, mijn dochters gingen samenwonen met hun vrienden en in december waren wij 35 jaar getrouwd.

In mijn militaire loopbaan ben ik twee keer een half jaar uitgezonden geweest, met IFOR 1 en SFOR 11. Tevens heb ik tijdens meerdere functies werkbezoeken gebracht aan uitzendgebieden. Voordat ik met FLO ging ben ik door Luitenant-kolonel Huub Klein Schaarsberg gevraagd of ik voor VVRLJ als coördinator wilde meewerken aan het opzetten van een netwerk van nuldelijnsondersteuners. Dat er behoefte is aan een laagdrempelige organisatie als Nuldelijnsondersteuning moge duidelijk zijn. Nuldelijnsondersteuning is geen professionele zorg, maar op informele basis kan hulp worden geboden aan veteranen en hun gezin. Dat kan praktische hulp inhouden zoals bijv. het invullen van formulieren of boodschappen doen tot het bieden van een luisterend oor, een ziekenbezoek of zelfs stervensbegeleiding. Wat we willen bereiken is een collegiale en kameraadschappelijke ondersteuning voor veteranen en hun directe relaties.

Van vrijwilligers wordt verwacht dat zij een training volgen om vervolgens als gecertificeerd nuldelijnsondersteuner aan de slag te kunnen. Trainingen worden gegeven in Doorn op De Basis van het Veteranen Instituut. Namens VVRLJ ben ik, naast majoor Remco Steijn, adjudant Cor van den Dungen, kapitein b.d. Jan-Henk Broekroelofs, sergeant-majoor instructeur Remy Erbe en adjudant instructeur Luc van der Heijden, een van de coördinatoren die verantwoordelijk zijn voor het opzetten van een nuldelijnsondersteuners netwerk. Per uitzending zijn inmiddels een aantal gecertificeerde vrijwilligers aan de slag en in de loop van dit jaar zal het aantal met o.a. majoor Dirk van Goinga en majoor Dave Hoff worden uitgebreid.

Als FLO-er blijf ik op deze manier binding houden met Defensie.

DE VAANDELWACHT

Tekst | Eerste-luitenant O.J.M. (Olivier) Van Esch

TRADITIE VAN VAANDELS EN STANDAARDEN

Binnen de Nederlandse krijgsmacht heeft elk onderdeel zijn eigen vaandel of standaard. Deze staan voor trouw, eenheid en eergevoel en vormen het symbool van de onderlinge verbondenheid tussen de militairen van een onderdeel. Daarnaast zijn vaandels en standaarden ook het uiterlijke teken van de band tussen een eenheid en het Koninklijk Huis. Tegenwoordig worden vaandels en standaarden vooral gebruikt bij ceremoniële aangelegenheden, maar vroeger dienden ze als herkenningstekens in het veld voor de naast hogere commandant als ook voor de eigen eenheid. Op die manier kon de eenheid gesruurd worden in het gevecht. Ruim 5000 jaar geleden werden al vaandels/vlaggen in legers gebruikt. In 1820 kende de eerste Koning der Nederlanden, Willem I, nieuwe vaandels en standaarden toe. Het model uit die tijd wordt vandaag de dag nog steeds gebruikt. In 1896 werden op de vaandels wapenfeiten vermeld. Deze opschriften kunnen op het doek zelf staan of op een cravate. Dit is een lint dat als een strik boven aan de stok is vastgemaakt.

HET VAANDEL VAN HET REGIMENT LIMBURGSE JAGERS

Toen in 1950 het Regiment Limburgse Jagers opgericht werd, kreeg het op 8 oktober 1951 uit handen van koningin Juliana een nieuw vaandel. Ons vaandel heeft nu de navolgende opschriften, waarmee de inzet van onze (stam)regimenten, 2e en 6e Regiment Infanterie, worden geëerd.

- Quatre-Bras en Waterloo 1815
- Tiendaagse Veldtocht 1831
- Citadel van Antwerpen 1832

- Roermond, Venlo, Zutphen 1940
- West- en Midden-Java 1946-1949
- Noord-Sumatra 1947-1949

DE VAANDELWACHT TVS DRAAG- PLOEG

Namens het bataljon draagt de vaandelwacht bij aan een gepaste en waardige uitvoering van ceremoniële taken. De opdracht van de vaandelwacht van het Regiment Limburgse Jagers is om gereed (opgeleid en getraind) te zijn om op korte termijn en tegelijkertijd zowel een vaandelwacht als draagploeg in te zetten. In de oude opzet bestond de vaandelwacht uit een vast aantal leden met een aantal reserves. Zij deden elke inzet van de vaandelwacht. De uitzenddruk binnen het bataljon en het aantal steunverleningen voor militaire ceremonies is gegroeid. Om de continuïteit en kwaliteit van de vaandelwacht te waarborgen is voor een nieuwe opzet gekozen. De nieuwe opzet bestaat uit genoeg leden om tegelijkertijd een vaandelwacht en een draagploeg in te kunnen zetten, inclusief reserves. Er worden dus meer leden voor beide taken opgeleid en getraind. De leden komen uit verschillende eenheden en zijn representatief voor het bataljon. Op deze manier is er altijd een vaandelwacht en/of draagploeg inzetbaar, ook als verschillende eenheden op uitzending zijn. Een draagploeg bestaat

uit één commandant, acht dragers en twee reservedragers.

HUIDIGE VAANDELWACHT

De huidige vaandelwacht bestaat uit **Sgt1 Tramper, Sgt Smits, Kpl Verhagen, Kpl Verbeek, Kpl Van Hagen en Sld1 Van der Meulen**. Zij kijken positief terug op hun tijd als vaandelwacht. Kpl Van Hagen vindt het een eer om vaandelwacht te zijn: "Je bent toch wel het middelpunt en moet er netjes en strak bij staan. Je traint er als groep voor en het is mooi om te zien dat alle handelingen tegelijk uitgevoerd worden. Ik kan een functie als vaandelwacht iedereen aanbevelen: het is een eer en eigenlijk iets dat iedereen over zou moeten hebben voor het regiment."

Achter de schermen wordt hard gewerkt om de nieuwe bezetting op niveau te krijgen. Daarbij wordt geleidelijk het commando overgedragen aan de nieuwe commandant en zijn plaatsvervanger.

WAPENFEITEN

Breda 1813, **Naarden** 1814, **Quatre-Bras** 1815, **Waterloo** 1815, **Tiendaanse Veldtocht** 1831, **Citadel van Antwerpen** 1832, **Venlo** 1940, **Roermond** 1940, **Zutphen** 1940, **West- en Midden-Java** 1946-1949, **Noord-Sumatra** 1947-1949.

INZET

Koude oorlog 1950-1989, **vm Joegoslavië** 1995-2003, **Irak** 2004, **Afghanistan** 2007-2010. **UNPROFOR-4** (A-Cie) 1995, **IFOR-1** 1996, **SFOR-4** 1998, **SFOR-8** (A+ B-Cie) 2000, **KFOR-2** (Verkpel) 2000, **SFOR-11** 2001, **SFOR-15** (C-Cie) 2003, **SFIR-3** 2004, **Fahnenband Bundesrepublik Deutschland** (Seedorf 1963- 2006), **ISAF TFU III** 2007, **TFU VIII** (A-Cie) 2008, **TFU IX** (B-Cie) 2009, **TFU XII** 2010, **Curaçao CidW 6** (A-Cie) 2011, **CidW 7** (B-Cie) 2011, **CidW 16** (C-Cie) 2014, **Mali MINUSMA** (B-Cie) 2015.

ZUSTER REGIMENTEN

Regiment Chasseurs Ardennais te Marche-en Famenne, België, Lkol BEM Ir J.P. Baugnee, Patenschaftbataljon **92 Panzer Grenadier Lehr Battalion**, Munster, Duitsland

REGIMENTSOUDSTE

Luitenant-generaal M.C. de Kruijf

REGIMENTSRaad

Lkol P.T.H.R. Jansen, Adj P.L.C. Pajens, Lkol bd N.C.S. Vroom, Lkol J. van Ommen, Lkol H. Klein Schaarsberg, Lkol bd (R) C. van der Ploeg, secr Kap M.W.G. van Sint Fiet.

STICHTING REGIMENT LIMBURGSE JAGERS | SRLJ

Ere-Voorzitter: Kolonel bd J.W. de Leeuw • **Ereleden:** Mevrouw M. van der Hoeven, Lkol (R) bd Drs. A.P. Witlox, Kapitein bd K.G.M. van Dreumel • **Voorzitter:** Lkol bd N.C.S.Vroom (VSRLJ@limburgse-jagers.nl) • **Vice-voorzitter tvs Secretaris ai:** Lkol bd J.M.H. van Ommen • **Commissaris Veteranen tvz penningmeester ai:** Lkol (R) bd C.J.M. van der Ploeg • **Commissaris Regimentsverzameling:** Lkol J. van Ommen • **Commissaris Muziek:** LJer muzikant bd R. Jennen • **Commissaris Regimentshistorie:** Lkol (R) Dr. J. Komen • **Commissaris Monumentengroep:** Lkol (R) bd Ing L. Daems • **Commissaris Website:** Kpl bd A. van Dijke (info@limburgsejagers.nl) • **Secretariaat:** p/a 42 BLJ, Postbus 33, 5688 ZG Oirschot (tel 0475-440994) • **Peningmeester:** p/a Wervelstraat 32, 5901 VC Horst (tel 077-3981854), Reknr NL53 RAB001423.59.696 tvn Stichting RLJ, E-mail: SecSRLJ@limburgsejagers.nl

VER. VETERANEN REG. LIMBURGSE JAGERS | VVRLJ

Voorzitter: Lkol H. Klein Schaarsberg • **Secretaris:** Lkol bd C. van der Ploeg (JVetSRLJ@limburgsejagers.nl) • **2e secretaris:** Adj F. van Hoof • **Peningmeester:** Lkol P. Wijn • **Communicatie:** Adj M. Verbaant • **Lid Nuldelijnscoördinator:** Kap bd D. Villanueva • **Lid:** Lkol M. Jongejan • **Algemeen contact:** VVRLJ@mindex.nl

CONTACTPERSONEN MISSIES

UNPROFOR: T. Jansen, B. Habets • **IFOR-1:** P. Wijn, Hermsen, Hazenberg • **SFOR-3:** M. Van Boven • **SFOR-4:** D. Hoff • **SFOR- 8:** Steenhuizen, Topelen • **KFOR- 2:** T. Tummers • **SFOR- 11:** J. Bergsma • **SFOR- 15:** J. Bijl, • **SFIR-3:** M. Jongejan • **ISAF-TFE-3:** R. Querido, F. van Hoof • **TFE-8:** G. Geven • **TFE-9:** R. Verhagen • **TFE-12:** R. Erby, H. Klein Schaarsberg, M. Verbaant • **Individuele:** F. Tummers, J. Gelissen (Zie voor e-mail de website onder VVRLJ - Missieverbanden)

REGIMENTSVERZAMELING

In verband met verhuizing gesloten. Opening medio 2016 in Ruyter van Stevenick kazerne te Oirschot, contact per e-mail: HVSRLJ@limburgsejagers.nl

CONSERVATORGROEP

Maj bd G.P.A. Hermans, Limburgse Jager H. Pook, Lkol bd J.M.H. van Ommen, Wmr R.H.N. Daemen, Eerste-Luitenant bd E. Brakel

VERENIGING REÛNIEORKEST LIMBURGSE JAGERS

Website: www.limburgsejagers.nl/ROLJ

Repetitielokaal: Harmoniezaal Linne

Voorzitter: Limburgse Jager muzikant b.d. E. Kuypers

Dirigent: Dhr Stoffels

E-mail: rolj@limburgsejagers.nl | rolj@home.nl

TAMBOER- & FANFARE KORPS

LJer bd R. Jennen (MuzSRLJ@limburgsejagers.nl)

DEMONSTRATIE-COMPAGNIE

LJer W.J. Hoekzema (wimtrudihhoekzema@hetnet.nl), J.C.S. van der Wolf (jcs.vanderwolf@upcmail.nl) en H.Siddre (hanssiddre1@gmail.com)

432/16 BATALJON

Limburgse Jager bd F. Poeth (frankpoeth@home.nl)

17 BATALJON

Lkol bd A. van de Loo (a.vanderloo@ziggo.nl)

WEBMASTERGROEP EN FACEBOOK RLJ

Korporaal bd C. van Straaten en Korporaal bd A. van Dijke

E-mail: info@limburgsejagers.nl

UITGEVER | TEKST & BEELDREDACTIE

Stichting Regiment Limburgse Jagers

E-mail: vroom@home.nl

Tel: 043 364 9639

P. Volderstraat 103, 6231 LB Meerssen

www.drukkerijpaesen.be

Niets in deze uitgave mag worden overgenomen, vermenigvuldigd of gereproduceerd worden zonder schriftelijke toestemming van de redactie of andere auteursrechthebbers. De Limburgse Jager kan geen aansprakelijkheid aanvaarden voor de juistheid en volledigheid van alle in deze uitgave opgenomen teksten en beelden. Profileren in de vorm van publiceren en participeren kan niet automatisch de voorkeur bij verwerving inhouden.

BESTE REGIMENTSGENOTEN,

NIEUWE OPMAAK

U ziet weer een andere opmaak van Uw regimentsorgaan. Ook wat minder bladzijden dan de vorige twee bladen, maar wel geheel zonder advertenties. Dat laatste is de reden dat we u nu deze Limburgse Jager aan U presenteren in het 30e jaar dat het blad op dit formaat is uitgebracht. Immers al in 1951 zag het eerste exemplaar van de Limburgse Jager het licht. Een klein boekje ca A5 formaat. Die uitgave stierf in 1975 wegens gebrek aan copij een stille dood. Maar tien jaar later nam overste Fontein het initiatief voor een hernieuwde uitgave. En die ligt nu voor U op A4 formaat. Door een verminderd aanbod aan adverteerders kon de vorige uitgever Green Paper het blad niet meer uitgeven. Overigens danken we de uitgever en in het bijzonder de acquireur, ons oud regimentslid John Akkerman, voor zijn 30 jaar lange bijdrage aan en betrokkenheid met ons orgaan.

OPROEP DONATIES

We staan dus nu op onze eigen benen dat wil zeggen dat de kosten geheel moeten worden opgebracht door Uw donaties. Gelukkig hebben velen de Stichting al ondersteund, maar meer donaties zijn nodig om niet alleen het blad, maar ook de andere activiteiten als de website en herinrichting van het museum in Oirschot etc te kunnen bekostigen. Mijn oproep aan U is daarom dringend, wil Uw Regiment ondersteunen door een **donatie (richtbedrag € 12,50) te doen voor dit jaar 2015 op reknr IBAN NL53 RABO 01423.59.696 tnv Stichting Regiment Limburgse Jagers.**

VERTREK WIM PIJPERS

Een steunpilaar heeft ons bestuur verlaten na een lange betrokkenheid met dit blad, maar ook als secretaris /penningmeester. Willem Pijpers heeft te kennen gegeven om hem moverende redenen zijn functies ter beschikking te stellen. Dit is te betreuren. Namens U allen wil ik Willem bedanken voor zijn grote inzet voor het blad, dat hij sinds de heruitgave met enkele tussenposen mede heeft

geredigeerd. En zijn inzet als bestuurslid die met zorg en succesvol de financiën heeft beheerd.

WEBSITE-FACEBOOK

Wat positiefs is ook te melden. De website en de diverse Facebook pagina's zorgen voor een nog grotere betrokkenheid tussen leden en oud leden van het Regiment. Op initiatief van Arie en Chris, onze webmasters, het samen bezoeken van het nieuwe Militaire Museum, laat zien dat contacten uit het verleden worden geactiveerd. Daar bleek dat men graag bijeen wil komen om ook in persoon kennis te maken met het huidige bataljon en haar middelen. Samen met de Regimentscommandant zal bekeken worden hoe we hieraan invulling kunnen geven. Dank voor de betrokkenheid, die uit de vele reacties op de artikelen op de FB pagina's worden geplaatst, blijkt. Velen vinden ook zo weer hun oude dienstkameraden terug.

HISTORISCHE VERZAMELING - MONUMENT

Zoals U weet moesten we begin dit jaar de Van Horne Kazerne verlaten met de Historische Verzameling en ons mooie Monument ontmantelen, dwz alle bronzen plaquettes weghalen. Alles ligt nu opgeslagen in de RvS Kazerne in Oirschot en het mobcomplex Mariahoop. De Conservatorploeg onder leiding van Jan van Ommen is nu, in afwachting van het beschikbaar komen van de gebouwen, onderhoudswerkzaamheden aan het doen. En lid Rob Daemen bouwt rustig verder aan ons "kunststof voertuigleger". Foto's daarvan zijn te zie op site en FB. De hoop en wens is volgend jaar omstreeks 1 juli een grootse opening van ons "MUSEUM " te verrichten en het nieuwe monument te onthullen. Houdt derhalve site en FB in de gaten.

LANDSTORMKORPS LIMBURGSCHE JAGERS

100 jaar geleden op 5 juni 1915 jl werd in de Militaire Vereniging in Maastricht het Bijzonder Vrijwillig Landstormkorps

Limburgsche Jagers opgericht. Een militair vrijwilligers verband, dat net als de huidige NATRES , in tijden van nood de overheid bij kon staan. Dat was nodig in die roerige dagen van de Eerste Wereld Oorlog, die toen in alle hevigheid woede bij onze Zuiderburen en de rest van de wereld. Het korps dat in heel Nederland verbanden had zoals in Limburg, haar Jagers, had op het hoogtepunt kort voor WO II ca 90.000 leden. De bevolking was dermate positief, dat het deze vrijwilligers op alle manieren ondersteunde. Zo kreeg het korps Limburgsche Jager al op 5 september 1915 een heus vaandel aangeboden van inwoners van de gemeente Valkenburg. Een reden om dat te memoreren. Daartoe zal nabij de locatie, waar dat plaats had een kleine plaquette, memorerend dit feit, worden aangeboden. Ook daarvan zullen we U op de hoogte houden via website en FB .

MOOIE ZOMER EN PHAFFDAG

Rest mij namens alle leden van de Stichting en de commissies U een mooie zomer te wensen en hoop velen weer te zien op de Phaffdag die ook dit jaar in de Ruyter van Steveninck kazerne in Oirschot wordt gehouden op vrijdag 27 november.

Veel leesplezier.

N.C.S. Vroom, voorzitter Stichting RLJ

1815

OP WEG NAAR WATERLOO

2015

2e Bataljon van Linie

7e Bataljon van Linie